

ภารทิจ
ตาม **สุณิ**
กลับ
สุวรรณ
千年似梦

ปฐมบท

นับตั้งแต่องค์เทพผานก¹ เบิกฟ้า แยกแดนสวรรค์และโลกมนุษย์ออกจากกัน จวบจนกระทั่งถึงวันนี้ก็มีมนุษย์มากมายเพียรพยายามฝึกบำเพ็ญตน หมายจะบรรลุลกลายเป็นเซียน ละทิ้งกายหยาบ และใช้ชีวิตอย่างไม่สิ้นอายุขัยได้เสพลุชอยู่บนแดนสวรรค์

ผู้คนนับพันนับหมื่นมุ่งเดินสู่หนทางแห่งการบรรลุ ทว่าเส้นทางสู่ดินแดนอันเป็นนิรันดร์หาได้ง่ายดายไม่ บางคนฝึกฝนจนธาตุไฟเข้าแทรกตายอย่างอนาถ บ้างจวบจนวาระสุดท้ายก็มีอาจเห็นหนทางสว่างนั้น น้อยคนยิ่งนักที่จะสามารถบรรลุธรรมเลื่อนขั้นเป็นเซียนได้

¹ เทพผานกหรือยักษ์ผานก มีลักษณะเป็นยักษ์ที่ลำตัวสูงใหญ่ บนศีรษะมีเขาคิ้ว และดวงตาใหญ่ มีเขี้ยวยื่นออกมาจากปาก ทั้งลำตัวปกคลุมไปด้วยขน มือซ้ายถือส้าว ส่วนมือขวาถือขวาน ว่ากันว่ายักษ์ผานกนั้นถือกำเนิดมาพร้อมจักรวาล ภายหลังเขาแบ่งแยกฟ้าดิน โดยการใช้ขวานฟันไข่วัฏที่ตนอาศัยอยู่ เปลือกไข่อีกส่วนหนึ่งกลายเป็นฟ้า เปลือกไข่อีกส่วนกลายเป็นดิน

ทว่าได้ฝันฟากกว้างใหญ่ มหาสมุทรไร้ขอบเขต กลับมีชายคนหนึ่งที่ถูกคล้ายจะมีวาสนามากกว่าผู้ใด เวียนว่ายตายเกิดไม่รู้กี่ภพกี่ชาติ ล้วนได้ร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง พร้อมพรังด้วยสติปัญญาและรูปลักษณะอันเป็นที่น่าหลงใหลของผู้พบเห็น ทุกภพทุกชาติผู้คนต่างเล่าขาน ต่างตั้งความหวัง ต่างบอกว่าเขาคือผู้ที่มีคุณสมบัติจะบรรลุกลายเป็นเซียนที่สุด

เพียงแต่ไม่ว่าจะตายแล้วเกิดใหม่อีกกี่ครา ชายผู้นี้ล้วนไม่เคยสำเร็จหนทางแห่งเซียนเลยสักหน ทุกครั้งล้วนขาดเพียงหนึ่งก้าวเสมอ

สุดท้ายก็ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่า แท้ที่จริงแล้วเพราะชายผู้นี้ไร้ความสามารถ หรือเพราะละทางโลกไม่ได้ ตัดกิเลสในแดนธูลีแดง² ไม่ลง จึงไม่ยินยอมบรรลุหนทางแห่งเซียน

กาลเวลาหมุนเวียนเปลี่ยนผ่านรวดเร็วยิ่งนัก เหมือนกะพริบตาไม่กี่ทีก็ผ่านไปร้อยปีพันปีแล้ว ชายผู้นั้นตายแล้วเกิดใหม่อีกครั้งที่เท่าไร เรื่องนี้สวรรค์ก็มีอาจให้คำตอบที่ชัดเจนได้...

“เฮ้อ! ข้าจะทำอย่างไรดี จะทำเช่นไรดี!”

เสียงของใครคนหนึ่งดังขึ้นท่ามกลางผู้คน que เดินสวนกันไปมาในตลาด ข้างทางเต็มไปด้วยร้านค้าแผงลอย โรงเตี๊ยมและโรงน้ำชาที่เปิดประตูต้อนรับลูกค้า ทว่าแม้จะมีผู้คนมากมายเพียงนั้น แต่กลับไม่มีผู้ใดสนใจคนที่จู่ๆ ก็ตะโกนร้องเสียงดังเลยแม้แต่คนเดียว

แน่นอนว่ามนุษย์ที่เดินผ่านไปมามีอาจได้ยินเสียงของบุรุษผู้นี้ ทั้งไม่อาจเห็นรูปลักษณะที่ทั้งแบบบางน่าทะนุถนอม แต่ก็ดูอ่อนแอ

² โลกมนุษย์

ราวกับแค่เพียงใช้นิ้วกดลงไปบนผิวหนัง ก็อาจเกิดรอยช้ำแดงขึ้นได้ในทันที

นั่นเพราะ ‘เพยอิง’ มิใช่มนุษย์ ทั้งมิใช่ปีศาจที่มีกายหยาบ สร้างความวุ่นวายในรัฐสีแดง แต่เป็นเพียงวิญญาณดวงหนึ่งที่ล่องลอยไปมาอย่างอิสระเสรี เจกเช่นยามนี้ที่ร่างกายของเขาลอยอยู่เหนือศีรษะของพวกมนุษย์ที่อยู่เบื้องล่าง

เดิมทีเขามีชีวิตวิญญาณเช่นนี้ ความจริงเพยอิงเป็นภูตดอกไม้ที่พากเพียรบำเพ็ญตะบะเซียน จนร่างจิตเปลี่ยนรูปเป็นมนุษย์ได้ แต่ภายหลังกลับมีเหตุให้พลังบำเพ็ญเพียรทั้งหมดต้องสูญสลาย มิหนำซ้ำยังถูกส่งมายังแดนมนุษย์ด้วยสภาพน่าอนาถเช่นนั้น

“เขา! เขา!” เพยอิงสบถกับตัวเองเพียงแค่ว่า หลังจากนั้นก็ไม่วุ่นวายต่อ ความโกรธมันจุกเสียดกันอยู่ที่ลำคอ จนวิญญาณดวงน้อยนี้อาจอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้ สุดท้ายก็ทำได้แค่เพียงถอนหายใจกระพือกระเฟียด หน้านิ้วนิ้วมวดล่องลอยไปตามแรงลม

ทันใดนั้นเอง อยู่ดี ๆ เพยอิงก็ได้ยินเสียงเอะอะดังมาจากถนนด้านหน้า เขาพลันคิดในใจว่าวันนี้เจอเรื่องน่าหงุดหงิดมาทั้งวันแล้ว ควรพักผ่อนแล้วไปหาอะไรครั้นแครงฝนคลายสักหน่อย

ตอนที่วิญญาณภูตดอกไม้วางตัวลงมาถึงสถานที่ต้นกำเนิดเสียงเอ็ดอิ่งนั้น เขาก็พบเข้ากับชายหญิงคู่หนึ่งที่กำลังทะเลาะวิวาทกันอยู่กลางถนน ฝ่ายชายมีสีหน้าลำบากใจเป็นอย่างมาก ส่วนฝ่ายหญิงนั้นกำลังร้องไห้คร่ำครวญดูน่าเวทนาอย่างเหลือแสน

“เหตุใด...เหตุใดท่านจึงทำกับข้าเช่นนี้” หญิงสาวเอ่ยทั้งน้ำตานองใบหน้าขาวเผือก ขาดแดงเจือจางลงจนเกือบจะเห็นชั้นริมฝีปากที่แห้งแตกเป็นขุย “ท่านบอกว่าหลังจากที่ท่านกลับมา ท่านจะ

แต่งงานกับข้า ท่านบอกว่าจะให้ข้าเป็นภรรยาเอก แล้วเหตุใด...เหตุใดยามนี้จึงผิดคำพูด”

เวลานี้ผู้คนเริ่มมามุงดูความสนุกมากขึ้นแล้ว ยิ่งทำให้ฝ่ายชายเกิดอาการลนลาน เหงื่อกาพุดพราย สายตาล่อกล่อกแล่ก ดูก็รู้ว่าชายผู้นี้กำลังคิดหาหนทางเอาตนเองให้รอดพ้นจากสถานการณ์ยากลำบากนี้

เพื่อยิ่งนั่งกอดอกอยู่กลางอากาศ สำหรับคนนอกอย่างเขาแล้ว นี่ก็เป็นเพียงบทละครฉากหนึ่งเท่านั้น จึงมิได้สนใจเรื่องราวต้นสายปลายเหตุของสิ่งที่กำลังเกิดอยู่ตรงหน้า เขาเองก็เหมือนกับพวกชาวบ้านที่ยืนอยู่รอบ ๆ ฝ้ามองสถานการณ์ความเป็นไปอย่างสนุกสนานครึ่งแครง

ผ่านไปสักพักหนึ่ง ไม่รู้ว่าชายผู้นั้นคิดอะไรขึ้นมาได้ ปฏิกริยาที่เขาแสดงออกจึงเปลี่ยนไป ทั้งที่เมื่อครู่หน้ายังซีดยิ่งกว่าไก่ถูกเชือด บัดนี้กลับกลายเป็นเคร่งขรึมดุตัน

ไม่รู้ถูกผีชักนำเทพชี้ทางให้หรืออย่างไร ลู่ ๆ ก็เอ่ยขึ้นอย่างโกรธเกรี้ยว “เจ้าอย่าเพื่อเจ้าให้มากนัก! ข้าบอกว่าจะแต่งงานกับเจ้าหลังจากที่ไว้ทุกข์ให้ท่านย่าที่ตายไปแล้ว แต่ข้าไม่ได้บอกเสียหน่อยว่าจะแต่งเจ้าเป็นภรรยาเอก อีกอย่าง...การแต่งงานก็มีใช้เรื่องเล่น ๆ อย่างไม่รู้ข้าก็มีอาจทำให้ตระกูลต้องเสียชื่อ!”

เพื่อยิ่งพยักหน้าขึ้นลงเชื่องช้า เข้าใจสาเหตุของการทะเลาะวิวาท เคยได้ยินว่าในแดนมนุษย์นั้น บุรุษใดที่เกิดมาในตระกูลที่ร่ำรวยหรือเป็นขุนน้ำขุนนาง จะต้องแต่งงานกับสตรีซึ่งมาจากตระกูลที่มีฐานะใกล้เคียงกัน เพื่อช่วยเกื้อหนุนตระกูลกันก็ดี เพื่อประดับบารมีก็ช่าง อย่างไรก็ตามเสียตำแหน่งภรรยาเอกนั้นสลักสำคัญมากสำหรับคนที่มาจากตระกูลมีชื่อ

ดูท่าแล้วแม่นางท่านนี้คงมิได้มาจากตระกูลเลื่องชื่อ หน้าซำคมีได้มั่งมีทัดเทียมกับคุณชายท่านนั้น คิดได้แบบนั้นเพยงก็ส่ายหน้ากับตัวเอง คิดในใจว่าโชคดีแล้วที่ตนเป็นเพียงดอกไม้ เรื่องทางโลกเช่นนี้ไม่รู้เป็นดีที่สุด

เมื่อได้ฟังความจริงจากปากคนรัก หญิงสาวก็ยังคร่ำครวญสะอึกสะอื้นแทบลงไปแต่ดันอยู่บนพื้น “ท่านพูดเช่นนี้ได้อย่างไร เห็นชัดว่าก่อนท่านไว้ทุกข์ ท่านบอกจะแต่งงานกับข้า! ท่านสัญญาว่าจะแต่งงานเป็นภรรยาเอก ท่านพอท่านแม่ข้าล้นเป็นพยานได้!”

เมื่อเรื่องราวเริ่มบานปลาย ผู้คนก็หลั่งไหลเข้ามาแออัดอยู่ตรงบริเวณนี้เป็นจุดเดียว ทุกคนต่างเฝ้ามองละครฉากนี้อย่างใจจดจ่อ ต่างอยากรู้ว่าบุรุษใก่อ่อนผู้นั้นจะว่าอย่างไรต่อไป

“ชิงอี เจ้าอย่าเป็นเช่นนี้ได้หรือไม่ ที่มอบตำแหน่งภรรยาเอกให้เจ้าไม่ได้ เป็นความผิดของข้า แต่ความรักที่ข้ามีต่อเจ้าล้นเป็นของจริงแท้ทั้งสิ้น เจ้า...เจ้าจะยอมให้เรื่องเช่นนี้ทำให้ความรักของพวกเราจบลงหรือ”

“ท่านจะบอกให้ข้ายอมให้ท่านยกหญิงอื่นเป็นภรรยาเอกอย่างนั้นหรือ” หญิงสาวถามด้วยน้ำเสียงสั่นเครือ

“...”

ไม่มีคำอธิบายจากคนรักนั้นถือเป็นคำตอบแล้ว หญิงสาวพยักหน้าขึ้นลงแหม่มซ้ำ ก่อนจะพยายามหยุดกายลุกขึ้นอย่างทุลักทุเล เมื่อชายตรงหน้าเอื้อมมือหมายจะช่วยประคอง นางก็สับัดมือปิดการช่วยเหลือนั้นอย่างไม่ไยดีแม้แต่น้อย “อย่าแตะตัวข้า!”

“ชิงอี”

“ในเมื่อท่านยกข้าเป็นภรรยาเอกไม่ได้ เช่นนั้นต่อไปพวกเรา

ก็อย่าพบกันอีก” หยาดน้ำตาเม็ดโตร่วงเพาะกระทบพื้นดิน แม้วง
หน้าขาวผุดผ่องจะฉายแววเจี๊ยบปูด ทว่านัยน์ตากลับเต็มเปี่ยมไป
ด้วยความเด็ดขาดฉายชัด “สิบหกปีมานี้ ข้าอยู่เคียงข้างท่าน ดูแล
ท่าน ห่วงใยท่าน รักท่าน เคารพท่าน เพียงสองสิ่งที่ข้าปรารถนา
จากท่านคือความรักและการได้เป็นภรรยาเพียงคนเดียวของท่าน
แต่ท่านกลับไม่สามารถมอบมันให้ข้าได้”

“...ซิงอี เจ้า”

“เช่นนั้นก็ให้เรื่องระหว่างเราจบเพียงเท่านี้เถิด”

ว่าแล้วหญิงสาวก็เบือนหน้าสะบัดแขนเสื้อ มือสองข้างยกชาย
กระโปรงขึ้นเหนือพื้นดินเล็กน้อยแล้วเดินจากไปทันที อากัปกริยา
เช่นนี้ดูไม่เหมาะสมกับคำว่ากุลสตรีในแดนมนุษย์ ทว่าเพียอิงก็พอ
เข้าใจความเจี๊ยบปูดของนาง ความรักที่ไม่มีอะไรตอบแทนกลับมา
เลย มันช่างร้าวรานเสียจนไม่อาจทนยืนอยู่ต่อได้

ในขณะที่ชาวบ้านคิดว่าละครฉากนี้ได้จบลงแล้ว และกำลังจะ
พากันแยกย้าย ชายหนุ่มที่เพิ่งถูกสตรีสะบันงาก็รีบชักเท้าวิ่งตาม
หลังอีกฝ่ายไปทันที มือหนาเอื้อมคว้าท่อนแขนเล็ก รั้งหญิงสาวไว้
มิยอมให้จากไป

“ซิงอี เจ้าอย่าเพิ่งไป”

“ท่านปล่อยข้า!”

“เดี๋ยวก่อน เจ้าคุยกับข้าก่อนเถิด”

“ยังมีอะไรให้ต้องคุยอีกหรือ ท่าน...ท่านผิดสัญญากับข้า เป็น
ท่านที่ผิดต่อข้า”

“ข้าผิดไปแล้ว...ซิงอี ข้าขอโทษ”

มาถึงตรงนี้เพียอิงก็แค้นหัวเราะออกมา เยาะหยันกับความ
รักของมนุษย์ที่กลับไปกลับมาเช่นนั้น เขาเลิกให้ความสนใจละคร

ตรงหน้า ก่อนจะหันหลังล่องลอยจากมาอย่างไร้จุดหมาย

ความครึกครื้นจบไปแล้ว ความเครียดแต่เก่าก่อนก็คืบคลานเข้ามาเกาะกุมวิญญาณผูกติดอกไม้ต่อทันที เพยอชิงเที่ยวเตร็ดเตร่ไปเรื่อย ๆ ผ่านมุมนั้นทะลุเข้าซอกนี้ พลางเค้นสมองคิดหาวิธีดี ๆ อยู่นาน

“สววรรค์! อย่างน้อยท่านก็ให้ร่างกายแก่ข้าไม่ได้เลยหรือ มีแต่วิญญาณเช่นนี้ข้าจะไปทำอะไรได้เล่า!” สูดหายใจทนไม่ไหว สบถออกมาอีกหนึ่งคำโต

ทันใดนั้นเองเขาพลันนึกย้อนไปถึงบทละครคู่รักที่เพิ่งได้ดูเมื่อไม่นานนี้ ว่ากันว่าสิ่งที่มอมเมามนุษย์ได้มากที่สุดคือความรัก ยามเมื่อมนุษย์ลุ่มหลงในราคะ ผิดชอบชั่วดีล้วนกลับตาลปัตรได้อย่างง่ายดาย

อย่าว่าแต่ในแดนมนุษย์เลย แม้แต่ในโลกของเทพเซียนเอง ด้านเคราะห์ก็ยังมีนับว่าเป็นด้านเคราะห์ที่ทรمانที่สุด เจ็บปวดที่สุด และฝ่าฟันไปได้ยากที่สุดเช่นกัน

แต่ว่าเพยอชิงควรจะทำอย่างไร บุรุษผู้นั้นมองไม่เห็นเขา ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงเรื่องที่อีกฝ่ายจะได้ยินคำพูดของเขา ทว่าพอนึก ๆ ดูแล้วตัวเขาก็เหลือเวลาอีกไม่มากนัก อีกอย่าง...ก่อนหน้านี้อาศัยโชคไม่เคยมักรบรูลู่เป้าหมายได้ สมควรเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเร่งลงมือทำ

“เพยอชิง...เรื่องแค่นี้เจ้าจะกลัวอะไร คราวก่อนอยู่ในร่างสุนัขกระโดดขึ้นไปนอนบนตักเขายังน่าอายยิ่งกว่าเลย!”

ให้กำลังใจตนเองเรียบร้อยแล้ว เพยอชิงก็ไม่รอช้ารีบกลับไปยังที่พักของเขาคอนนั้น...ชายผู้ที่ทำให้วิญญาณผูกติดอกไม้ต้องถูกส่งมายังแดนมนุษย์!

คฤหาสน์ใหญ่ตั้งตระหง่านอยู่ไม่ไกลจากตลาดมากนัก พื้นที่
ตั้งคฤหาสน์นี้เดิมทีเป็นพื้นที่รกร้าง ด้วยเพราะก่อนหน้านี้เคยมีข่าว
ลือว่าที่นี่มีวิญญาณร้ายสิงสถิตอยู่ มีผู้คนมากมายพยายามจะสร้าง
บ้านเรือนบนพื้นที่นั้น ทว่าสุดท้ายก็ถูกอะไรบางอย่างตามหลอก
หลอนจนต้องล้มเลิกไปเสียทุกราย

กระทั่งพ่อค้าร่ำรวยผู้หนึ่งจากสกุล ‘เจิง’ นามว่า ‘สือ’ มาพบ
เข้า จากนั้นเขาก็หมายมั่นที่จะปลูกคฤหาสน์บนพื้นที่แห่งนี้ มีผู้คน
มากมายเตือนนายท่านเจิงว่าที่นี่มีอาถรรพ์ลึกลับบางอย่าง ไม่
สมควรอย่างยิ่งที่จะใช้สร้างคฤหาสน์ ยิ่งในตอนนั้นนายหญิงเจิงเกิด
ตั้งครรภ์ บางทีอาถรรพ์ร้ายนั้นอาจจะกระทบไปถึงบุตรในท้องด้วย
ก็เป็นได้

ทว่าเจิงสือก็ได้สนใจคำเตือน ยังคงตั้งใจปลูกคฤหาสน์ขนาด
ใหญ่ทับที่ดินแห่งนั้น

ไม่ว่าผู้คนสกุลเจิงมีวาสนา หรือวิญญาณร้ายตนนั้นถูกใคร
ช่วยขจัดปัดเป่าหรือไม่ เพราะตั้งแต่ที่ตอกเสาต้นแรกกระทั่งถึงชั้น
ตอนสุดท้าย และเสร็จสมบูรณ์ในที่สุด ก็ได้มีเหตุการณ์แปลกๆ
หรือมีผู้บาดเจ็บล้มตายเกิดขึ้นเลยแม้แต่บ่อย

คฤหาสน์นี้ถูกสร้างขึ้นตามหลักฮวงจุ้ย แต่เรื่องนั้นมิได้สลัก
สำคัญอะไรต่อเพยอ สิ่งที่เขาสนใจมิใช่เรือนประธานของนายท่าน
เจิง ทั้งมิใช่เรือนฝั่งตะวันตกซึ่งขณะนี้กำลังรับรองแขกผู้มีเกียรติอยู่
แต่กลับเป็นเรือนฝั่งตะวันออก ซึ่งเป็นเรือนพำนักของคุณชายใหญ่
สกุลเจิง

ด้วยความที่เพยออิงในยามนี้เป็นเพียงวิญญาณไร้กายเนื้อ เขา
ไม่จำเป็นต้องให้เท้าสัมผัสพื้นจึงจะเดินได้ มิจำเป็นต้องใช้มือเปิด
ประตูที่ขวางกั้นห้องแต่ละห้องไว้ ขอเพียงแค่เขารู้ว่าตนเองจะไปที่

โต พรพิชิตเดียวเขาก็จะมาถึงสถานที่ที่ตนคิดไว้แทบจะในทันที

เวลานั้นในเรือนพักของคุณชายใหญ่สกุลเจิ้งนั้น ประตูและหน้าต่างทุกบานได้ถูกเปิดออกเพื่อให้อากาศด้านในสามารถถ่ายเทได้สะดวก กายานกลั่นไม้จันทร์ลอยล่องตามกระแสลมเย็นกระจายไปทั่วบริเวณ

เพยอิงค่อยๆ เข้ามาในเรือนของคุณชายใหญ่เจิ้ง ก่อนที่เขาจะแอบหลบอยู่ด้านหลังฉากกั้นกระดาศลวดลายแม่น้ำและเทือกเขา ทั้งที่ตนเองไม่มีกายเนื้อ ทั้งที่อีกฝ่ายก็มองไม่เห็นเขา แต่ก็ไม่รู้ทำไมเวลาที่เพยอิงอยู่ใกล้คนผู้นี้ มักจะสัมผัสได้ถึงแรงกดดันบางอย่างอยู่เสมอ รวากับมริ่งสีบางอย่างแผ่ซ่านออกมาจากกายแกร่งนั้น บอกวิญญาณไร้พิชิตอย่างเพยอิงว่าอย่าได้ริอ่านเข้าใกล้

บางทีอาจเป็นเพราะแก่นวิญญาณเทพที่สถิตอยู่ในร่างของคุณชายใหญ่เจิ้ง คือแม่ทัพเทพสงครามที่กล่าวขานกันว่าร่ำรวยศึกรวยศึกผู้นั้น แม้ยามนี้จัดเป็นมนุษย์ธรรมดา แต่แก่นวิญญาณอันแข็งแกร่งนี้ย่อมมีอาจปิดบังได้

ภูตดอกไม้เกาะขอบฉากกั้นกระดาศ พลังชะงักไปหน้าออกมาที่ละนิด “หลิวหยาง...”

เป็นไปดังคาด ชายเจ้าของชื่อไม่มีการตอบสนองต่อเสียงของเพยอิง ยังคงนั่งอ่านม้วนตำราอยู่ที่โต๊ะอย่างตั้งใจ

ภายในเรือนพักใหญ่มีเพียงบุรุษหนุ่มใบหน้าหล่อเหลาอยู่เพียงลำพัง ชายผู้นี้มีรูปร่างสูงชะลูดสมชายชาติตรี ใบหน้าคมคาย กอปรด้วยดวงตาดวงสัจเฉียบคม เรียวคิ้วเข้มเรียงเส้นสวยรับกับดวงตาจุมูกโตโค้งขบแน่นให้รูปใบหน้ายิ่งโดดเด่น ผนวกกับริมฝีปากที่ไม่เล็กไม่ใหญ่นั่น บอกได้คำเดียวว่าเจิ้งหลิวหยางผู้นี้รูปงามเหนือล้ำกว่าบุรุษใดในได้หล้า

เพยอิงมองชายที่นั่งอ่านหนังสือด้วยท่วงท่าสง่าผ่าเผย ก่อน
จะตัดสินใจเข้าไปด้านใน เขาวนเวียนไปมารอบโต๊ะหนังสือนั่น ดูว่า
เจิงหลิวหยางจะมีปฏิกิริยาใดบ้างหรือไม่ เห็นชัดว่าอีกฝ่ายมองไม่
เห็นเขาจริง ๆ

“หลิวหยาง” เพยอิงหยุดลงตรงหน้าโต๊ะหนังสือ ยอบกาย
คุกเข่าลงกับพื้นไม้เ็นเฉียบ มือสองข้างเท้ากับพื้นโต๊ะที่เต็มไปด้วย
ม้วนตำรา “ท่านไม่ได้ยินข้าจริง ๆ นะหรือ”

เจิงหลิวหยางกวาดตาอ่านตำราอยู่เช่นนั้น ให้ความสนใจ
สิ่งที่บันทึกอยู่ในตำรา โดยที่ไม่รู้ตัวเลยแม้สักนิดว่าขณะนั้นนอกจาก
ตัวเขาแล้ว ยังมีวิญญาณภูตดอกไม้ตนหนึ่งอยู่ในห้องกับเขาด้วย

เพยอิงยังคงไม่ยอมแพ้ เขายึดตัวขึ้นแล้วโน้มใบหน้าทะลุม้วน
ตำราในมือของหลิวหยาง

**“ข้าชื่อเพยอิง เป็นภูตดอกไม้ แล้วก็ป็นภรรยาของท่าน
ด้วย!”**

ภูตดอกไม้และเรื่องราวแต่หนหลัง

ณ แดนธารบุปผาแห่งสวรรค์ชั้นเก้าฟ้า สถานที่แห่งนี้เต็ม
ไปด้วยต้นไม้และดอกไม้งามสะพรั่ง ไม่ว่าจะเหยียบย่างไปยังสถานที่ใดในแดนธารบุปผาแห่งนี้ บรรยากาศโดยรอบก็ล้วนอบอวลไปด้วยกลิ่นหอมหวานของละอองเกสรดอกไม้

ดอกไม้ในธารบุปผานั้นนอกจากจะถูกส่งไปยังตำหนักเทพต่าง ๆ เพื่อใช้สำหรับประดับตกแต่งแล้ว ก็ยังมีดอกไม้อีกจำนวนหนึ่งซึ่งพิเศษออกไป ดอกไม้พวกนี้จะดูดซับพลังบริสุทธิ์จากฟ้าดินเพื่อบำเพ็ญเพียร เมื่อบำเพ็ญตบะได้ระยะหนึ่งแล้ว และหากสวรรค์กำหนดวราสมาให้ ดอกไม้ดอกนั้นก็จะสามารถมีร่างจิตเปลี่ยนรูปกายให้มีลักษณะคล้ายคลึงกับมนุษย์ได้

สิ่งมีชีวิตที่สามารถเปลี่ยนรูปลักษณะภายนอกให้แตกต่างจากร่างต้นกำเนิดของตนเองได้นั้น จะถูกจัดให้อยู่ในระดับเดียวกับภูต และภูตเองเดิมทีก็มีอายุขัยมากมายนัก มีอยู่สองหนทางที่ภูตจะสามารถมีชีวิตอยู่อย่างยืนยาวได้ หนึ่งคือบำเพ็ญเพียรฝึกฝนตบะ

เพื่อเลื่อนชั้นกลายเป็นเซียน กับสองซึ่งเป็นวิธีที่พวกปีศาจมักชอบใช้กัน คือดูดพลังปราณจากผู้อื่นมาใช้ฝึกฝนพลังให้ตนเอง

แน่นอนว่าในสวรรค์ชั้นเก้าฟ้า การดูดพลังปราณจากผู้อื่นเพื่อเพิ่มพูนตะบะให้ตนเองนั้น ถือเป็นเรื่องที่มีอาชญากรรมได้ หากถูกจับได้ โทษสถานเดียวที่คนผู้นั้นจะได้รับก็คือการถูกควักแก่นวิญญาณ สะบั้นพลังบำเพ็ญเพียร และถูกส่งลงมาเวียนว่ายตายเกิดในแดนมนุษย์ พันปีหมื่นปีเป็นเพียงเดรัจฉานมิอาจกลับคืนสวรรค์

หนึ่งพันปีก่อน ในแดนธารบุปผาได้มีหลันฮวา³ ต้นหนึ่ง บำเพ็ญเพียรฝึกตะบะจนแก่กล้า สุดท้ายก็ได้ร่างจิตมนุษย์ กลายเป็นภูตผดุงใจปรารถนา เทพบุปผายินดียิ่งนักที่ธารบุปผาถือกำเนิดภูตดอกไม้นี้ขึ้นมา จึงประทานชื่อให้หลันฮวาต้นนั้นว่า ‘เพ่ยอิง’

‘เพ่ย’ แปลว่าศรัทธา ‘อิง’ หมายถึงเป็นอัจฉริยะ เหมาะสมกับหลันฮवादอกนี้ที่ทั้งฉลาดหลักแหลมและมีจิตใจเชื่อมั่นศรัทธาในความคิด

หลังจากเพ่ยอิงกลายเป็นภูต เขาก็อาศัยอยู่ในแดนธารบุปผา มาโดยตลอด เนื่องจากสวรรค์ชั้นเก้าฟ้ามีกฎหมายหลายประการ และด้วยอุปนิสัยของเพ่ยอิงที่ชอบเที่ยวเตร่เตร่ ทั้งยังซุกซนยิ่งนัก เทพบุปผาเกรงว่าเขาจะไปทำให้เทพเซียนท่านใดไม่พอใจเข้า จึงไม่เคยยินยอมให้ภูตน้อยได้ออกไปจากแดนธารบุปผาเลยสักครา

ทว่าถึงแม้จะไม่เคยได้ออกไปเที่ยวเล่นในสวรรค์ชั้นเก้าฟ้าเลย แต่เพ่ยอิงก็มีความใฝ่ฝัน คือการที่จะได้เป็นเซียนรับใช้ในตำหนักของเทพดารา เพราะว่าพี่สาวของเขาทำงานเป็นเซียนรับใช้ผู้นั้น เขาจึงปรารถนาที่จะไปอยู่เคียงข้างนาง

³ กล้วยไม้

ห้าร้อยปีหลังจากได้ร่างจิตมนุษย์ เพื่อยิงเพียรพยายามอย่างยิ่งในการบำเพ็ญเพียร กระทั่งในวันหนึ่งขณะที่เขากำลังฝึกการถ่ายพลังเพื่อเร่งการเติบโตของตนไม่อยู่นั้น จัปพลันท้องฟ้าในแดนธราบุปผากลับมืดสลับ พร้อมกันนั้นยังมีเสียงฟ้าร้องคำรามลั่นน่าสะพรึงกลัว

ทันใดนั้นเทพบุปผาก็ปรากฏตัวต่อหน้าเพียอิง พร้อมเอ่ยอย่างรีบร้อน “เคราะห์สวรรค์ เพียอิงถึงเวลาที่สวรรค์จะต้องทดสอบความพร้อมของเจ้าแล้ว”

เพียอิงมองหน้าเทพบุปผาอย่างงงงัน เพราะก่อนหน้านี้ท่านเทพเคยบอกเขาเองว่ารากฐานการบำเพ็ญของเขายังไม่ถึงขั้น เวลาแห่งการทดสอบของสวรรค์จึงยังมาไม่ถึงเขา อย่างน้อย ๆ ก็อาจต้องรอถึงสามร้อยปี ทว่าหลังจากตอนนั้นมา นี่ก็เพิ่งผ่านมาได้ไม่ถึงสามเดือนด้วยซ้ำ

“ท่านเทพ เช่นนั้นข้าควรทำอย่างไร หากข้าทนรับเคราะห์สวรรค์ไม่ได้เล่า” เพียอิงเอ่ยถามเทพบุปผาอย่างเป็นกังวล “ข้า...ข้าสามารถปฏิเสธได้หรือไม่ บอกสวรรค์ว่ายังไม่พร้อมทดสอบตอนนี้!”

เทพบุปผาจิปากหนึ่งที พลังสายหน้าปฏิสระอย่างอัศจรรย์ “หากข้าทำเช่นนั้นได้ ข้าจะมายืนอยู่ตรงนี้หรือ”

เห็นชัดว่าเพียอิงยังไม่พร้อมสัณนิท แต่ว่าเป็นชะตาฟ้าลิขิตไม่ว่าผู้ใดก็มิอาจฝ่าฝืนได้

ในขณะที่ลมพัดกระโชกรุนแรง ทำเอากลีบดอกไม้นั้นในแดนธราบุปผาปลิวว่อน ทันใดนั้นก็มีสายอสนีบาตสีขาวสว่างวาบพาดผ่านก้อนเมฆดำทะมึน ฟ้าดลลงมาบนตัวของเพียอิง!

เปรี้ยง!

“อ้ากกก! อึก...” ภูตดอกไม้วัดกระอักเลือดคำโต ร่างพลันทรุด

ลงกับพื้น อสนีบาตแห่งแดนสวรรค์เจ็บปวดยิ่งนัก เวลานี้เพ่ยอิงชา
หนีไปทั่วร่าง มีแขนก็เหมือนไม่มี มีขาแต่กลับไร้ความรู้สึก

เทพบุปผาที่ขณะนี้ถอยห่างออกไปไกล ยกสองมือขึ้นป้อง
ปากร้องตะโกน “อีกสองครั้งเพ่ยอิง! อสนีบาตอีกสองครั้ง รับให้ไหว!
เจ้าจึงจะได้เลื่อนขั้นกลายเป็นเซียน”

พอได้ยินดังนั้น เพ่ยอิงก็พลันคิดถึงพี่สาวที่บัดนี้กลายเป็น
เซียนรับใช้อยู่ในตำหนักของเทพดารา ภูตน้อยกัดฟันแน่น มือสอง
ข้างยันกายกับพื้นได้ร่าง หยัดตัวลุกขึ้นอย่างยากลำบาก

เพ่ยอิงแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้ามืดสลัว รวากับอยากท้าทาย
สวรรค์

ครืน...

เสียงฟ้าร้องดังสนั่นจนแทบแก้วหู ท้องฟ้าสว่างวูบวับด้วย
สายอสนีบาตที่แลบแปลบปลาบ

เปรี้ยง!

สายฟ้าฟาดลงมากลางศีรษะของเพ่ยอิงอีกครั้ง และครั้งนี้เขา
ก็สัมผัสได้ทันทีว่ามันเจ็บปวดยิ่งกว่าหนแรก รวากับกระดูกทุกส่วน
หักเป็นเสี่ยง เหมือนกับอวัยวะภายในฉีกขาด

เพียงแต่ความเจ็บปวดนั้นคงอยู่กับเขาเพียงชั่วคราว เพราะไม่
นานหลังจากนั้นเพ่ยอิงกลับรู้สึกโล่งสบายอย่างบอกไม่ถูก ภูต
ดอกไม้แค้นหัวเราะออกมาเบาๆ เยาะเย้ยเคราะห์สวรรค์ว่าก็ไม่
เท่าไร

แต่แล้วเพ่ยอิงกลับสังเกตได้ถึงความผิดปกติบางอย่าง เมื่อ
กวาดตามองไปยังเทพบุปผาที่ยืนอยู่ไม่ไกลนัก ก็เห็นอีกฝ่ายกำลัง
จ้องมองมาทางเขาด้วยสายตาตื่นตะลึงทำอะไรไม่ถูก

เพ่ยอิงก้มหน้าลงมองสำรวจตนเอง ที่แท้เหตุที่ทำให้เทพ

บุปผาถึงกับกลัวอะไรไม่ออก ก็เพราะขณะนี้ร่างกายของเขานั้น กำลังเปล่งแสงและใกล้จะแตกสลาย

นี่คือสัญญาณที่บ่งบอกว่าเพยอิงมีอาจฝ่าด่านเคราะห์สวรรค์ ในครั้งนี้ได้

ร่างจิตแตกสลาย รากฐานการบำเพ็ญเพียรหำร้อยปีดับสูญ เพยอิงไม่สามารถเลื่อนขั้นเป็นเซียนได้ ทั้งมีอาจคงสถานะการเป็น ภูตดอกไม้นั้นในแดนธรรมาบูผาได้

เดิมทีเมื่อจักรวาลก่อกำเนิดขึ้น มีกฎข้อหนึ่งที่ว่าผู้ใดก็มีอาจ ฝ่าฝืนได้ สรรพสิ่งเกิดมาล้วนต้องตายนั่นคือสัจธรรมอันถ่องแท้ แม้เป็นเทพบรรพกาลสูงส่งด้วยเมตตาและพลังอันมากล้น เมื่อถึง เวลาก็ต้องละทิ้งแดนสุขาวดี แล้วกลับคืนสู่ธารดารารันเป็นนิรันดร์

เฉกเช่นเดียวกับมนุษย์ที่บรรลุเซียน หรืออย่างเพยอิงที่ บำเพ็ญตบะเพื่อเลื่อนขั้นเป็นเซียน เมื่อถึงเวลาที่ต้องรับเคราะห์ สวรรค์ รับโทษทัณฑ์ที่ตนเองฝ่าฝืนกฎแห่งธรรมชาติ

หากโชคดีสามารถฝ่าเคราะห์สวรรค์ไปได้ ดวงจิตก็จะได้ชำระ ล้างกรรม ได้กลายเป็นเซียน ได้มีชีวิตยืนยาวตราบนานกาลเวลาที่ หมุนเวียน

แต่ถ้าไม่อาจทนต่อความเจ็บปวดที่ได้รับจากเคราะห์ สวรรค์ ดวงจิตจะแตกดับและกลับคืนเป็นพลังงานแห่งจักรวาล วน เวียนอยู่ในวัฏสงสารจนกว่าจะบรรลุธรรมและเข้ารับการทดสอบจาก สวรรค์อีกครั้ง

“นะ...นี่ข้า...กำลังจะตายหรือ” เพยอิงเอ่ยพึมพำกับตัวเอง จู้ๆ เขาก็รู้สึกว่าร่างกายไม่มีเรี่ยวแรงหลงเหลืออยู่เลย “ท่านพี่...ข้า คง...ข้าคงไม่สามารถไปหาท่านได้อีกแล้ว”

เพยอิงทรุดกายลงนั่งกองอยู่บนพื้นที่เต็มไปด้วยกลีบดอกไม้นั้น

เผื่อรอเวลาให้ร่างจิตที่ดับสลายดวงนี้หวนคืนสู่จักรวาลอย่างอาลัย
พลางปลอบตัวเองในใจว่า ห้าร้อยปีมานี้ อันที่จริงก็ใช้ชีวิตอย่าง
สนุกสนานเกินพอแล้ว มาตอนนี้ตายไปก็ไม่เสียใจ เพียงแค่รู้สึกเศร้า
ใจที่ไม่อาจเห็นหน้าพี่สาวเป็นครั้งสุดท้าย

ในขณะที่ภูตดอกไม้กำลังปลงกับชีวิตที่หลงเหลืออยู่น้อยนิด
นั้น โสตประสาทที่กำลังจะดับวูบกลับได้ยินกระแสเสียงหนึ่งดังขึ้น

“เพยอิง”

เพยอิงเงยหน้าขึ้น หันซ้ายหันขวามองหาที่มาของเสียงนั้น
ตอนแรกเขาคิดว่าผู้ที่เรียกคงเป็นเทพบุปผาที่ยังยืนอึ้งงันอยู่ตรงที่
เดิม ทว่ากลับไม่ใช่

“ใครหรือ” สุดท้ายจึงตัดสินใจถามออกไป

นอกจากไม่ตอบคำถามของเพยอิงแล้ว เสียงนั้นยังถามภูต
ดอกไม้กลับ

“เจ้าไม่อยากจะเลื่อนขั้นเป็นเซียนแล้วหรือ มีอยากไปพบพี่สาว
แล้วหรือ”

“ทำไมจะไม่อยากเล่า ทว่าข้าทำพลาดไปแล้ว บัดนี้กำลังจะ
ตาย...ข้าทำอะไรไม่ได้แล้ว”

เสียงนั้นเงียบหายไปครู่หนึ่ง ก่อนที่ในไม่นานจะดังขึ้นอีกครั้ง

“ข้ามีข้อเสนอข้อหนึ่งจะมอบให้เจ้า หากว่าเจ้าทำสำเร็จ ข้า
จะมอบโอกาสให้เจ้ากลับมาเป็นภูตดอกไม้แห่งแดนธารบุปผา และ
ให้โอกาสเจ้าได้กลับมารับเคราะห์สวรรค์อีกครั้ง ข้าระลึงกรรม
เลื่อนขั้นเป็นเซียน โดยที่ไม่ต้องลงไปบำเพ็ญเพียรในโลกมนุษย์”

“ท่านคือ...เทียจวินหรือ”

“มิใช่”

“เช่นนั้นแล้วท่านคือผู้ใด”

“ข้าคือใครมิได้สลักสำคัญเท่าข้อเสนอที่ข้าจะมอบให้”

“...” เพยอิงนั่งเงิบ รอฟังสิ่งที่ฝ่ายนั้นกำลังจะเอ่ยต่อ

“แม้บัดนี้แดนสวรรค์และแดนมารสงบสุข แต่ก็มีอาชญาชนพลที่คอยออกคำสั่งเหล่ากองทัพสวรรค์ได้ ทว่ายามนี้เทพสงครามหลิวหยางลงไปจุติยังโลกมนุษย์นานหลายชาติภพ”

“นี่คือ...” เพยอิงอ้าอึ้ง

“ไม่ผิด ข้อเสนอของข้าคือเจ้าต้องเป็นผู้ชักนำเขา พาเขากลับคืนแดนสวรรค์”

เพยอิงยังไม่ทันได้ตอบตกลงหรือปฏิเสธ เสียงนั้นก็พลันดังขึ้นอีกครั้ง

“ทว่าข้ามีเวลาให้เจ้าเพียงห้าชาติของเขา เมื่อเขาเกิดและตายนับเป็นหนึ่งชาติ เมื่อถึงชาติที่ห้าแล้วเจ้าไม่สามารถพาเขากลับมาได้เพยอิง...เจ้าเองก็มีอาชญาชนคืนแดนสวรรค์ได้เช่นกัน จำไว้ให้มัน”

“ฮะ...เอ๊ะ!” ไม่ทันที่เพยอิงจะได้คัดค้านอะไร จัปพลันสถานที่รอบกายของเขาก็แปรเปลี่ยนไป

จากแดนธารบุปผาที่เต็มไปด้วยดอกไม้บานสะพรั่ง ก็กลายเป็นกลางตลาดที่มีผู้คนพลุกพล่านจนตาลาย มองไม่รู้ว่าผู้ใดคือผู้ใด บ้างเดินเลือกซื้อของ บ้างตะโกนร้องเชิญให้คนเข้ามาเลือกซื้อสินค้า

นี่แดนมนุษย์ไม่ใช่หรือ!

“เอ๊ะ! ดะ...เดี๋ยวลี เทียนจวิน! เอ๊ย! ไม่สิ สวรรค์ ท่านจะทำแบบนี้กับข้าไม่ได้นะ ข้ายังไม่ทันได้ตอบรับข้อเสนอของท่านเลย!”

เพยอิงร้องโวยวายพลางแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าสดใส แสงแดดเจิดจ้าตกกระทบนัยน์ตาจนพร่ามัว เขารออยู่พักหนึ่งแต่ก็ไม่มีเสียงตอบกลับ

“อะ! สวรรค์ช่างกลั่นแกล้งซ้ำยิ่งนัก ข้ายังไม่ทันได้พูดอะไรก็ส่งข้ามาที่โลกมนุษย์เสียแล้ว อันที่จริงอยากสั่งให้ข้ามาตามหาเทพสงครามก็น่าจะบอกกันตรงๆ ไม่เห็นต้องเอาข้อเสนอมาอ้างเลย!”

แม้จะถูกเพยอิงต่อว่าเช่นนั้น แต่สวรรค์ที่เป็นคนส่งเขามายังโลกมนุษย์ก็มีได้สนใจแม้น้อย ทั้งไม่ยอมตอบกลับอะไรสักคำเดียว

ท้ายที่สุดเพยอิงก็เข้าใจได้ว่า ตัวเขาในเวลานี้ได้ถูกทอดทิ้งอย่างสมบูรณ์แล้ว...

ทอดถอนใจอยู่พักใหญ่ เพยอิงจึงสังเกตได้ว่า ทั้งที่เมื่อครู่นี้เขาไวววายเสียงดังขนาดนั้น ความจริงเขาควรเป็นจุดสนใจของผู้คนที่เดินผ่านไปผ่านมามีใช่หรือ

แล้วเหตุใดพวกมนุษย์เหล่านี้จึงยังเดินสวนกันไปมา ไม่ได้สนใจเขา ไม่มีผู้ใดคิดจะหยุดยืนมองเขาเลยแม้น้อย เพยอิงก็ลงสำรวจร่างกายตัวเองอีกครั้ง

“...” เขาถึงกับเอ่ยอะไรไม่ออก นี่นอกจากจะถูกส่งมายังโลกมนุษย์โดยที่ไม่รู้อะไรแล้ว สวรรค์ก็ยังไม่ให้กายเนื้อเขามาด้วยอย่างนั้นหรือ! ทันใดนั้นความฉุนเฉียวก็พลันแล่นปราดขึ้นสมอง ภูตดอกไม้งายหน้าขึ้น ก่นด่าสวรรค์อีกครั้ง

“ให้ข้ามาโลกมนุษย์ก็แล้วไป แต่ทำไมท่านถึงไม่ให้ร่างกายข้ามาด้วยเล่า! มีแต่วิญญาณเช่นนี้ ข้าจะไปทำอะไรได้กัน!”

2

นักพรตหนุ่มรูปงามผู้ไม่ไฝ่เรียน

“ข้าชื่อเพยอิง เป็นภูตดอกไม้ แล้วก็ป็นภรรยาของท่านด้วย!”

น้ำเสียงสดใสกังวาน หากแต่มนุษย์มีอาจได้ยินเสียงนั้น เพยอิงเฝ้ามองปฏิกิริยาของคนตรงหน้าอย่างใจจดจ่อ ระยะเวลาผ่านไปมากแล้ว ก็ไม่เห็นว่เงืงหลิวหยางผู้นี้จะมีทำทีอะไร ดูท่าแล้วแผนการนี้จะใช้ไม่ได้จริง ๆ

แต่แล้วในตอนทีเพยอิงกำลังจะถอยออกมา สายตาเขาก็พลันเหลือบเห็นอะไรบางอย่างเข้า

คิ้วของเงืงหลิวหยางกำลังขยับ!

ถึงแม้จะเพียงเล็กน้อย หากไม่สังเกตให้ดีก็ย่อมไม่มีทางมองเห็น ทว่าเมื่อครู่นี้ ด้วยระยะห่างจากใบหน้าของเพยอิงกับเงืงหลิวหยาง จึงทำให้ภูตดอกไม้สามารถมองเห็นความผิดปกตินั้นได้อย่างชัดเจน

ไม่รอช้า เพยอิงโพล่งถามออกไปทันควัน “สามี! ท่านได้ยิน

ข้าหรือ ท่านได้ยินข้าใช่หรือไม่ ข้าเห็นเมื่อครู่คือท่านกระตุก ท่านได้ยินข้าจริง ๆ!”

ไม่มีปฏิกิริยาตอบรับจากเชิงหลิวหยาง

เป็นไปไม่ได้ น่าเห็นชัดว่าเมื่อครู่เขาตกใจที่ข้าเรียกเขาว่าสามีแท้ ๆ เพื่อยิ่งคิดในใจ

เขายื่นหน้าเข้าไปใกล้คนตรงหน้ามากขึ้น จ้องเข้าไปในดวงตาสีนิลเฉียบคมคู่นั้น ประกายในดวงตาสะท้อนอักษรที่กำลังกวาดขึ้นลงช้า ๆ บ่งบอกว่าเชิงหลิวหยางกำลังอ่านตำราอย่างตั้งใจ

แม้จะเห็นเช่นนั้นแล้ว แต่เพยอิงก็ไม่ยอมเชื่อว่าเชิงหลิวหยางมองไม่เห็นตน ทั้งไม่ได้ยินเสียงของเขาจริง ๆ “หลิวหยาง ท่านอย่ามาทำไขสือเขียว สวรรค์เป็นพยาน ข้าเห็นคือท่านกระตุกจริง ๆ นะ!”

เชิงหลิวหยางค่อย ๆ พลิกหน้าตำราอ่าน มือข้างหนึ่งคว้าถ้วยน้ำชาที่ยังคงมีไอร้อนลอยกรุ่นขึ้นจดริมฝีปาก เขาเป่าไอร้อนเหล่านั้น ก่อนจะค่อย ๆ จิบน้ำชาหนึ่งคำ

“เทพสงคราม” เพยอิงไม่ยอม พยายามทดสอบว่าบุรุษตรงหน้าผู้นี้ไม่ได้ยินเสียงของเขาจริง ๆ หรือแค่แกล้งไม่ได้ยินกันแน่

“...”

“หลิวหยาง”

“...”

ได้...ท่านจะเอาเช่นนี้ใช่หรือไม่ เพยอิงคิดในใจ เขาแหม้มปากเน้นพลังพยักหน้าขึ้นลง ก่อนที่ในเวลาถัดมาจะตะโกนสุดเสียงเรียกคนตรงหน้า “สามี!”

เชิงหลิวหยางยังคงนิ่งงัน ไม่ขยับเขยื้อนสักนิด

แม้ว่าเขาแสร้งทำเป็นไม่ได้ยิน ก็ไม่อาจรอดพ้นสายตาแหลมคมของเพยอิงได้

ภูตดอกไม้มองเห็นนิ้วเรียวยาวที่ถือตำรา ปลายนิ้วทั้งห้า ออกแรงกดกระดาษจนเปลี่ยนเป็นสีขาว รวากับว่าอีกฝ่ายพยายาม ชมกลิ่นอะไรบางอย่างอยู่

ทั้งที่ตำราเล่มนั้นก็มิได้มีจำนวนหน้ามากมาย ไม่ได้หนาถึงขั้นที่เรียกได้ว่ามีน้ำหนักมาก ยิ่งไม่มีเหตุผลให้ต้องออกแรงในการถือตำราจนเลือดไหลเวียนไปไม่ถึงปลายนิ้วเช่นนั้น สิ่งเดียวที่เพยอึ่งนึกออกก็คือ เจิงหลิวหยางผู้นี้กำลังสะกดกลั่นความคิดบางอย่างไว้ภายใต้ใบหน้าเรียบนิ่งนี้อยู่เป็นแน่!

เพยอึ่งตบเข้าขาด ชี้น้ำคนตรงหน้า “นั่นไง ท่านชมวดคิ้วจริง ๆ ด้วย!”

ทันใดนั้นเจิงหลิวหยางก็เงยหน้าขึ้น เหลือบดวงตาหงส์เฉียบคมมองตรงมาทางเพยอึ่ง

ภูตดอกไม้วาดยิ้มกว้าง ดีใจยิ่งนักที่หลังจากฝ่าฟันความลำบากมาถึงสภาสีชาติ ในที่สุดชาติสุดท้ายนี้เขาก็สามารถสื่อสารกับเทพสงครามได้เสียที

“เจ้า” น้ำเสียงทุ้มต่ำราบเรียบดังขึ้นผ่านริมฝีปากของเจิงหลิวหยาง

คงต้องบอกว่าบุรุษผู้นี้เหมาะสมกับคำว่าสวรรค์บรรจงสรรค์สร้างขึ้นมา ทั้งรูปร่าง หน้าตา กระทั่งน้ำเสียง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ก่อปรกกันอยู่ในตัวของเจิงหลิวหยางล้วนสมบูรณ์แบบยิ่งนัก ถึงขั้นไม่มีที่ติเลยก็ว่าได้

“ท่าน...ท่านเห็นข้าหรือ ได้ยินข้าใช่หรือไม่!” เพยอึ่งเอ่ยถามเสียงพรวด ดวงตาเรียวยาวเบิกกว้าง ตื่นเต้นที่อีกฝ่ายมีปฏิกิริยาตอบกลับ

ทว่าวิมานแดนสวรรค์ยังไม่ทันได้ก่อรูปร่างสมบูรณ์ ก็พังครืน

ลงแทบจะในทันที

เจิ้งหลิวหยางวางตำราในมือลง เขาทอดสายตามองออกไป ด้านนอกผ่านฉากกันกระดาษ เรียกว่ารั้วที่ใช้ที่เดินเข้ามาในเรือนพักของตนแล้วออกคำสั่ง “หากข้าไม่อนุญาต ห้ามผู้ใดเข้ามา”

สีหน้าของเพ่ยอิงในตอนนี้อย่างเหมือนคนไปกินมะระก็มีปาน ขมฝืดในใจยิ่งนัก ทว่ากลับพูดอะไรไม่ออก

ด้านนอกห้อง สาวใช้รับทรุดกายลงกับพื้น เอ่ยตอบอย่างลนลาน “ขออภัยคุณชายใหญ่ ชะ...ข้าเพียงแค่จะนำดอกไม้มากเปลี่ยนให้เท่านั้นเจ้าค่ะ”

เจิ้งหลิวหยางมิได้ตอบอะไร เขาถอนหายใจเฮือกใหญ่ก่อนจะส่งเสียงอือในลำคอ จากนั้นจึงหันกลับมาอ่านตำราต่อ ครั้นจะสนใจคนด้านนอกอีก

เพ่ยอิงเหลือบตามองคนตรงหน้า พลงยกแขนข้างหนึ่งขึ้นทำคาง “ชาตินี้ท่านเกิดเป็นคุณชายใหญ่แห่งสกุลเจิง พ่อของท่านเป็นพ่อค้าที่ร่ำรวยที่สุดในแคว้นเว่ย แม่ของท่านเองก็มาจากชาติตระกูลที่มีฐานะทัดเทียมกัน”

นอกจากจะพร้อมพรั่งด้วยคุณสมบัติที่ส่งเสริมให้กลายเป็นเอกบุรุษแล้ว ยังเพียบพร้อมด้วยชื่อเสียง เกียรติยศ และเงินทอง

ในทางโลกนับว่าเจิ้งหลิวหยางมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ยอดเยียมมาก แต่ถ้าพูดถึงเส้นทางแห่งการบรรลุธรรม กลับห่างไกลราวกับสวรรค์ถึงนรก

“หากให้ข้าเอ่ย ตัวท่านในชาติแรกที่เราพบกันนั้น เข้าใกล้คำว่าบรรลุการเป็นเซียนมากที่สุดแล้ว แต่ว่า...หลิวหยาง ทำไมเล่า”

เอ่ยถึงตรงนี้เพ่ยอิงก็นึกย้อนกลับไปถึงครั้งนั้น หลังจากที่เขาถูกสวรรค์ส่งมายังแดนมนุษย์ โดยมีเพียงแค่วิญญาณที่ไม่สามารถ

ทำอะไรได้

เขาเร่ร่อนอย่างไร้ทิศทางอยู่นานมาก จากวันกลายเป็นเดือน จากเดือนจวบจนเป็นปี กระทั่งในวันหนึ่งหลังจากที่เล่นกับวิญญาณเด็กน้อยผู้หนึ่งตรงหัวมุมถนน เพยอิงพลันมองเห็นแสงสว่างเจิดจ้าท่ามกลางราตรีอันมืดมิด แสงสว่างนั้นสาดส่องลงมาจากภูเขาสูงชันลูกหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ไกลออกไปจากหมู่บ้านที่เขาอยู่

ทั้งที่ไม่รู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไร แต่เพยอิงกลับรู้สึกว่าเขาจะต้องไปยังภูเขาลูกนั้น ต้องขึ้นไปดูให้เห็นกับตาว่าที่มาของแสงสว่างนั้นคืออะไร

โชคร้ายที่ภูเขาลูกนั้นคือที่ตั้งของสำนักผู้บำเพ็ญเขียน ภูเขาทั้งลูกจึงกลายเป็นอาคมผนึกวิญญาณและปีศาจร้ายไว้ หากมีวิญญาณหรือปีศาจร้ายตนใดเข้าไปติดกับชายอาคม ก็เหมือนกับปลาติดแห คนตายไม่มีกายเนื้อ วิญญาณจะถูกแผดเผาให้ได้รับความทุกข์ทรมาน ต่อให้ปีศาจร้ายแข็งแกร่งเพียงใด สุดท้ายก็เหลือทิ้งไว้เพียงซากศพ

แม้เพยอิงเป็นวิญญาณที่สวรรค์ส่งมา ก็ได้มีอิทธิฤทธิ์เหนือวิญญาณตนใดในแดนรูปสีแดง เขาไม่สามารถข้ามชายอาคมนี้ไปได้ สุดท้ายก็จำใจต้องสิงร่างสุนัขตัวหนึ่งที่นอนอยู่บริเวณตีนเขา โชคร้ายในโชคดีคือสุนัขตัวนั้นเป็นสุนัขขรา ร่างกายอ่อนแรง แค่วิ่งจากตีนเขาขึ้นไปถึงยอดเขาก็หอบแฮกแล้ว

ตอนที่เพยอิงขึ้นมาถึงสำนักผู้บำเพ็ญเขียน เขาก็พบว่าแสงสว่างเจิดจ้านั้นได้ดับวูบไปแล้ว เวลานั้นฤดูดอกไม้เหมือนใบไม้ร่วงลอยในแม่น้ำไร้ทิศทาง เพยอิงในร่างสุนัขหมอบอยู่ใต้เรือนพักของเหล่าศิษย์ในสำนัก

ทั้งที่หลายวันก่อนหน้านี้อากาศแจ่มใสนัก ท้องฟ้าปลอด

ไปรุ่งไรเมฆบดบังแสงอาทิตย์ แต่พอมาวันนี้กลับมีฝนตกเสียอย่างนั้น หยาดน้ำเม็ดโตโปรยปรายลงจากฟากฟ้า ผืนดินที่เคยแห้งสนิทกลับกลายเป็นแอ่งน้ำขัง

สุนัขเพื่องินนอนหมอบอยู่ตรงบริเวณชายคา ถูกละอองหยาดฝนสาดกระเซ็น ทำเอาหนาวสั่นไม่น้อย ก่อนที่ในช่วงหัวค่ำของวันนี้ เมื่อเหล่าศิษย์ของสำนักกลับจากการฝึกตน เพื่องอิงจึงได้ศิษย์หญิงผู้หนึ่งรับไปดูแล

เดิมทีคิดว่าคงไม่มีทางได้พบเทพสงครามในสถานที่แห่งนี้แล้ว แสงสว่างที่เห็นในวันนั้นคงเป็นเทพองค์ใดสักองค์ที่ลงมาจุติเพื่อฝ่าด่านเคราะห์สวรรค์ หลายวันต่อมาหลังจากที่ได้รับการเลี้ยงดูอย่างอímหมีพื้มนั เพื่องอิงก็ตัดสินใจจะลงจากเขาเพื่อออกเดินทางต่อ

แต่แล้วในตอนที่สุนัขขนปุยสีขาวกำลังจะก้าวเท้าลงจากภูเขา ใบหูสองข้างพลันชี้ตั้งขึ้นอย่างตื่นตัว เพราะเสียงร้องของเด็กทารกที่ดังมาจากที่ไกล ๆ

เพื่องอิงอวก้วงด้วยอุ้งเท้านุ่มน้มทั้งสี่ตรงไปยังต้นกำเนิดเสียงนั้น กว่าเขาจะรู้สึกตัวอีกทีตนเองก็มาหยุดลงที่หน้าเรือนของเจ้าสำนักแล้ว

“แ่ว...อุ...แ่ว...”

เสียงเด็กทารกดังออกมาจากเรือนพำนักของเจ้าสำนัก เพื่องอิงสนใจใคร่รู้ยิ่งนัก ทั้งอยากเห็นเหลือเกินว่าสิ่งที่ตนเองคิดจะถูกต้องหรือไม่

จะใช้เทพสงครามหรือไม่ะ เพื่องอิงกล่าวกับตนเองในใจ ก่อนที่อุ้งเท้าหน้าทั้งสองข้างจะพาเขาตะเกียกตะกาย ปีนบันไดสูงชันขึ้นไป

ยิ่งเข้าใกล้ประตูเรือนมากขึ้นเท่าไร ก็ยิ่งได้ยินเสียงร้องให้จ้า

แจ่มชัดมากขึ้นเท่านั้น นอกจากนี้ก็ยังมีเสียงของสตรีผู้หนึ่งดังขึ้นอย่างแผ่วเบา ฟังแล้วทั้งคู่อ่อนโยนทั้งคู่อ่อนล้าราวกับคนไม่ได้พักผ่อนอย่างเพียงพอ

“โอ้ๆ ลูกแม่...หลิวหยางเด็กดี”

หลิวหยาง! นั่นชื่อของเทพสงครามมิใช่หรือ ต้องเป็นเขาแน่! ด้วยความดีใจที่สุดในที่สุดก็ตามหาตัวเทพสงครามจนพบ เพื่อยิ่งลื้มตัวว่าตอนนั้นตนเองสิ่งอยู่ในร่างสุนัข จึงเปลอส่งเสียงออกไป

“โง่ง! โง่งๆ!”

ทันใดนั้นเสียงร้องไห้ของเด็กทารกและเสียงปลอบโยนของผู้เป็นมารดา ก็หยุดลง ก่อนจะเปลี่ยนมาเป็นเสียงฝีเท้าที่มุ่งตรงมายังประตูเรือนอย่างเชื่องช้า

“ผู้ใดกัน...” หญิงสาวเอ่ยถามขึ้น พร้อมกับบานประตูเรือนที่ถูกเปิดอ้าออก

เพื่อยิ่งงงหน้าขึ้น เวลานั้นเขาได้สนใจว่าสตรีตรงหน้าจะงดงามราวกับบุปผาต้องแสงแรกในยามอรุณรุ่งหรือไม่ หรืออีกฝ่ายเป็นเพียงหญิงสาวที่เลี้ยงลูกเพียงลำพังตั้งแต่เช้าจดค่ำ จนร่างกายซูบผอม ใบหน้าซูบตอ

สิ่งเดียวที่สะดุดตาก็ไม่สนใจก็คือเด็กทารกในห่อผ้าที่นางอุ้มอย่างทะนุถนอมต่างหาก

“โง่ง!”

พู่เหรินเจ้าสำนักมอ่งสุนัขขราที่ไม่รู้ว่ามาจากที่ใด มันนั่งลงอย่างเรียบร้อยตรงหน้าของนาง “เจ้า...มาจากที่ใดกัน”

ในสำนักบำเพ็ญเพียรนี้ แม้จะมีกฎว่าห้ามเลี้ยงสัตว์ ทว่าบ่อยครั้งก็จะมีสัตว์จากภายนอกหลงเข้ามา

“โง่ง!”

“เจ้าหลงทางมาหรือ”

“โง่งๆ”

เหรินฟูเหรินโน้มใบหน้าลง ใช้มือข้างหนึ่งลูบขนช่วงแพงคอของสุนัขขราขึ้น เห็นว่ามันไม่มีปลอกคอที่แสดงว่ามีเจ้าของ จึงรู้ได้ทันทีว่ามันเป็นสุนัขจรจัดที่หลงเข้ามาในอาณาเขตของสำนัก

“หิวข้าวหรือไม่”

“โง่ง!” ไม่หิว! เอ่อ...แต่ถ้าให้ข้ากินอีกก็ดีนะ!

“หิวหรือ” เหรินฟูเหรินเอ่ยยิ้มๆ นางหยัดกายลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า หมุนตัวเดินหายเข้าไปในเรือนอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเดินกลับมาพร้อมกับถ้วยขนมดอกกุยในมือ “ยามนี้ข้ามีเพียงเท่านี้ ดูว่าเจ้ากินได้หรือไม่”

ขนมดอกกุยในงานชาวเคลือบถูกวางลงตรงหน้าของเพยอิง ภูตดอกไม้ในร่างสุนัขขราโน้มใบหน้าลง ใช้จมูกเล็กๆ ดมกลิ่นหอมของขนมอยู่พักหนึ่ง

“เจ้ากินได้หรือ” เหรินฟูเหรินถามขึ้นเมื่อเห็นว่าเจ้าสุนัขขราตั้งท่าจะอ้าปากกัดขนมกิน

เพยอิงเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง คราวนี้เขามิได้ส่งเสียงตอบอะไร เพียงพยักหน้าอย่างรู้ความก่อนจะก้มหน้าก้มตากินขนมดอกกุยอย่างมีความสุข

เป็นความจริงที่เหล่าเทพเซียนนั้นอัมฤติ คือไม่จำเป็นต้องกินหรือดื่มเหมือนมนุษย์ ทว่าเพยอิงเป็นภูตดอกไม้ ถึงจะอาศัยอยู่ในแดนสวรรค์ แต่ก็มิได้ถูกจัดให้อยู่ในชนชั้นที่เรียกว่าเซียนได้

อีกทั้งแก่นวิญญานของเขาก็มิได้แข็งแกร่งถึงขั้นที่สามารถผลาญพลังปราณเพื่อควบคุมความหิวกระหายของตนได้ หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ เพยอิงยังจำเป็นต้องกิน ดื่มน้ำ เพื่อดำรงชีวิตต่อไป

แต่ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ อาหารของแดนสวรรค์นั้นจี๊ดซี้ด ยิ่งนัก แทบจะไม่มีรสชาติเลยด้วยซ้ำ ต่างจากอาหารของพวกมนุษย์ ที่เข้มข้น กลมกล่อม ของดาวหนักท้องอยู่ได้ตลอดวัน ของหวานก็หวานติดปลายลิ้น กินหนึ่งชิ้นไม่เคยพอ

เหรินฟู่เหรินเหินสุนัขชรากินขนมดอกกุ้ย ก็ทั้งสงสารทั้งเอ็นดู ในท่าทางการกินของมัน “ในเมื่อเจ้าไม่มีเจ้าของ เช่นนั้นมาอยู่กับ ข้าดีหรือไม่”

เพื่อยิงเงยหน้าขึ้น ขนมดอกกุ้ยครึ่งชิ้นที่ยังไม่ทันได้กินพลัน ร่วงหลุดจากปาก

ภารกิจที่สวรรค์มอบให้คือการชักนำเทพสงครามกลับคืนสู่ หนทางแห่งการบรรลु แน่่อนว่าหากมีโอกาสได้อยู่ข้างกายเทพ สงคราม เพื่อยิงย้อมสามารถทำอะไรได้มากกว่าการต้องคอยแหวะ เวียนไปมา

ข้อเสนอดี ๆ เช่นนี้เขาจะปฏิเสธได้อย่างไร!

“โง่ง!” เอาสี! ข้าอยู่ ๆ!

นับจากนั้นเพื่อยิงก็อาศัยอยู่กับเหรินฟู่เหรินในฐานะสุนัขชรา ไกล่ตาบ

อันที่จริงเขาค่อนข้างอับอายกับบุคลิกเช่นนี้อยู่เหมือนกัน ใคร จะคิดว่าภูตดอกไม้ที่ใครต่อใครต่างชื่นชมว่างดงามยิ่งนัก แม้กระทั่ง สัตบงกชแห่งยุคบรรพกาลที่เล้าลือกันว่าเป็นยอดบุปผาในจักรวาล ยังต้องยอมแพ้แก่ภูตหลันฮวาตัวเล็ก ๆ อย่างเพื่อยิง

แต่พอนึกถึงภารกิจที่สวรรค์มอบให้ ผนวกกับการที่ได้ใช้ชีวิต อย่างดีเยี่ยมเช่นนั้น การเป็นสุนัขชราก็ได้ແ່เท่าไรนัก

กาลเวลาในแดนมนุษย์ล่องเลยเปลี่ยนผ่าน ไม่รู้เป็นเพราะ สุนัขชราตัวนั้นมีวาสนาอายุยืน หรือเป็นเพราะเพื่อยิงที่สิงอยู่ในร่าง

กันแน่ ที่ฝันสังหารไม่ยอมให้มันตายโดยง่าย กระทั่งผ่านไปสิบห้าปี แล้ว สุขขจรจัดหิวโซตัวนั้น ตอนนั้นก็ยังคงมีชีวิตอยู่ มีหน้าซำยังอยู่ดี กินดี อาหารพร้อมพรั่งบริบูรณ์

แจกเช่นเดียวกับคุณชายน้อยเหริน ที่บัดนี้ได้เติบโตกลายเป็น บุษหงษ์รูปงาม ใบหน้าของเขาราวกับสวรรค์บรรจงใช้พู่กันขีดเขียน อย่างตั้งใจ สตรีใดพบพานเป็นอันต้องหลงใหล บุษหงษ์เฒ่าตามอง เป็นอันต้องริษยา เหรินหลิวหยางผู้นี้แม้อายุยังน้อย แต่ทั้งหน้าตา การวางตน และพรสวรรค์ รวากับเทพเซียนที่เหยียบย่างลงมาบน โลกมนุษย์อย่างไรอย่างนั้น

เดิมทีในตอนที่ยังเป็นเด็ก ยังไม่มีความคิดเป็นของตนเอง บิดาสั่งสอนสิ่งใดก็ล้วนจดจำและทำตามอย่างไม่มีบิดพลิ้ว จนตอนที่เขามียุได้ประมาณสิบสามปี ก็กลายเป็นยอดฝีมือ ชื่อเสียงเลื่องลือระบือไกลพันหมื่นหลี่⁴

จนกระทั่งอายุย่างเข้าสิบสี่ปี ความคิดหลายอย่างของเขาก็เริ่มแปรเปลี่ยนไป จากเดิมที่ตั้งใจเล่าเรียนวิชาอาคมวิชายุทธ์ ก็กลายเป็นไม่เอาการเอางานสักอย่างเดียว ไม่แม้แต่จะอ่านตำรับตำรา

ไม่มีผู้ใดรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แม้กระทั่งเหรินฟูเหรินที่สนิทสนมกับบุตรชายยิ่งนัก ก็มีอาจคาดคั้นเอาคำตอบของเหตุผลที่เขาเปลี่ยนไปเช่นนั้น...

และถึงแม้เพียงอิงในตอนนั้นจะพยายามสักเพียงใด ก็ไม่อาจนำพาเทพสงครามให้กลับมาเดินในเส้นทางแห่งการบรรลุได้

“ตอนนั้นซำลำบากมากเลยนะ” เพียงอิงพิมพ์เสียงเบา ขณะ

⁴ 1 หลี่ เทียบเท่ากับ 500 เมตร

จอมองเทพสงครามที่กำลังอ่านตำราอยู่ “ความจริงแล้วเกิดอะไรขึ้นกับท่านกันแน่ ทั้งที่สี่ชาติก่อนหน้านี้ท่านล้วนเกิดมาในตระกูลที่ดียิ่ง วิชาความรู้ความสามารถก็มีได้ด้อยไปกว่าผู้ใด สี่ชาติที่ผ่านมาล้วนขาดเพียงก้าวเดียว...คือใจท่านไม่ยินยอมตัดขาดจากโลกมนุษย์ เพราะอะไรอย่างนั้นหรือ”

เพ่ยอิงนั่งเฝ้าเชิงหลิวหยางอยู่อย่างนั้นไม่ยอมห่างไปไหน อันที่จริงไม่ใช่ว่าไม่อยากจะไป แต่เพราะไม่รู้ว่าจะตนเองในเวลานี้ควรจะทำเช่นไรต่อไปดี สี่ชาติสี่ภพจบจนถึงชาตินี้ เขาล้วนลองทำทุกวิถีทางแล้ว ทว่าไม่เพียงไม่อาจทำให้เทพสงครามมองเห็นเขาได้ แค่เสี่ยงลักประโยคเดียวของเขา อีกฝ่ายก็ไม่เคยได้ยิน

จากตอนแรกที่นั่งเฝ้าก็กลายเป็นนอนเฝ้า ด้วยความเบื่อหน่ายเพ่ยอิงจึงได้นอนกลิ้งหลุนๆ ไปมาทั่วห้อง ด้วยความที่เขาเป็นเพียงวิญญาณไร้กายเนื้อ จึงไม่ต้องกลัวว่าตนเองจะกลิ้งไปชนอะไรเข้าจนได้รับบาดเจ็บ

เพราะต่อให้ชนขึ้นมาจริง ๆ ร่างของเขาก็จะกลิ้งทะลุสิ่งของพวกนั้นไปอยู่ดี

แต่ในขณะที่เพ่ยอิงไม่ทันได้สังเกตสิ่งรอบตัว กลับมีสายตาคู่หนึ่งกำลังจ้องมองมาทางเขา นัยน์ตาคู่นั้นดูว่างเปล่า ไม่ยินดียินร้ายต่อสิ่งแปลกปลอมที่มาอาศัยอยู่ร่วมชายคาเดียวกัน

ราวกับมองเห็นคนคุ้นเคยที่กลับมาพบกันอีกครั้ง

เชิงหลิวหยางมองร่างกายท่อนบนของเพ่ยอิงที่ผลุบหายเข้าไปในชั้นวางตำราของตน ส่วนร่างกายท่อนล่างก็กำลังถีบตีอากาศขึ้นลงไปมา

“ไร้สาระ” เชิงหลิวหยางถอนหายใจยาว สายหน้าอย่างเอือมระอา

3

สหายน้อยของภูตดอกไม้

หลายวันผ่านไป เพื่อยังก็ยังไม่รู้ว่าตนควรทำอะไรต่อไปดี เวลานี้ทำได้แค่เพียงคอยตามติดเงาหลิวหยางมิได้ห่าง คอยดูว่าในชาตินี้บุรุษผู้นี้ใช้ชีวิตอย่างไร กิจวัตรประจำวันของเทพสงครามคืออะไร เขาชอบทำอะไรใด เสื้อผ้าที่เขาโปรดปรานมีรูปแบบเช่นไร อาหารที่ชอบกินมีรสชาติแบบไหน

ทำเช่นนั้นมาตลอดหลายวัน เพื่อยังจึงพบว่าเงาหลิวหยางในชาตินี้มิได้แตกต่างไปจากตัวเขาในชาติภพก่อน ๆ เลยแม้แต่น้อย

“ทุกวันสวมแต่อาภรณ์สีดำ อาหารที่กินเป็นประจำก็รสชาติจืดชืดอย่างกับน้ำล้างชาม ชาที่ดื่มก็ฝาดเผื่อนไม่สิ้นคอก มิตรสหายก็ไม่ได้มีมากมาย อีกทั้งไม่ชอบออกไปดื่มเที่ยวข้างนอก” เพื่อยังพูดไปพลางจิกปากไปพลาง ส่ายหน้าอย่างระอา “ชีวิตท่านช่างไร้สีสันยิ่งนัก”

สี่ชาติก่อนก็ดี ชาตินี้ก็ช่าง สิ่งเดียวที่แตกต่างออกไปคือชาติตระกูลที่เกิดมา ทว่าเรื่องอื่นไม่จำเป็นต้องเอ่ยถึง เทพสงครามผู้นี้

ไม่ว่าชาติใดล้วนไม่แตกต่างกันเลยแม้แต่น้อย ถนอมถ้อยคำดังทอง
พันชั่ง อาทิปรีชาสูงส่งสง่างามดุจเทพเขียนเหยียบเมฆมา อย่าว่า
แต่ท่าทางการก้าวเดินเลย แม้แต่ตอนหยิบถ้วยชาขึ้นจิบก็เสมือน
ภาพวาดล้ำค่าแล้ว

“ท่านนะท่าน” เพ่อิงกล่าวอย่างหัวเสีย “ชาติก่อนเกิดมาใน
ตระกูลนักปราชญ์ แต่งกลอนบทกวียังพอทำเนา เหตุใดชาตินี้ถึงได้
เกิดในตระกูลพ่อค้ากันนะ!”

ขณะนั้นเฉิงหลิวหยางกำลังแช่น้ำอยู่ในอ่างไม้ เปลือกตาสีไข่
ปิดพริ้มปกคลุมนัยน์ตาสีนิลกระจ่างใส ใบหน้าหล่อเหลาราบเรียบ
เรือนกายแข็งแกร่งราวกับมีไธย่นแผ่ซ่าน น้ำอุ่นในอ่างไม้คล้ายถูก
กระแสน้ำเย็นบนนั้นปกคลุมจนคลายความร้อน

“เป็นเช่นนั้นแล้วข้าควรจะทำเช่นไร ท่านไม่มีความรู้ในการ
บำเพ็ญเพียรเลยสักนิด เส้นลมปราณก็ยังไม่เปิด ต่อให้แก่นวิญญูณ
เทพสงครามของท่านจะแข็งแกร่งเพียงใด ทว่าด้วยร่างกายของ
มนุษย์ที่มิเคยได้รับการฝึกปรือมาก่อนเช่นนี้ การฝึกหัดลงลมปราณ
ท่านย่อมไม่มีทางรับไหว หน้าข้ายังอาจถูกธาตุไฟเข้าแทรกตาย
อย่างอนาถได้”

ว่าแล้วเพ่อิงก็พลันนึกถึงเทพสงครามในชาติที่สอง ครั้นนั้น
ท่านเทพสงครามแห่งแดนสวรรค์จุติ ณ กลางป่าเขาลำเนาไพร เป็น
หลานชายเพียงคนเดียวของดำชือท่านหนึ่งซึ่งเรือนกายฝึกฝนปฏิบัติ
ธรรม

เมื่อเขาเติบโตขึ้นก็ได้ดำชืออบรมบ่มนิสัย ผนวกกับเพ่อิงที่
เพียรพยายามตามหาดำรับตำรามาให้ สู้ดท้าทายเทพสงครามในวัยสิบ
กว่าปีก็สามารถเดินลมปราณ เพิ่มพูนพลังเสริมแก่นวิญญูณให้
แข็งแกร่งขึ้นได้ กลายเป็นยอดฝีมือที่สิบกว่าปีจะมีสักคน

จำได้ว่าเมื่อครั้งนั้นตอนที่เทพสงครามสำเร็จวิชายุทธ์ แก่น
วิญญาณเทพที่หลับไหลอยู่ในกายของเขาก็ปล้นทันทะลักออกมา
ประกายแสงสีทองระยับจับตาโอบอุ้มกายแกร่งไว้

รัศมีเปล่งปลั่งที่ปลดปล่อยออกมาแผ่กระจายไปไกล แมกไม้
ในป่าใหญ่สะบัดไหว หม่อมวลวิหคส่งเสียงร้อง รวากับอยากสรรเสริญ
ยินดีให้แก่ผู้สำเร็จวิชา

ในตอนนั้นเพียอิงหลงดีใจ คิดว่าครั้งนี้จะได้กลับแดนธรา
บุปผาแล้ว หลงคิดว่าตนทำภารกิจสำเร็จแล้ว

ไหนเลยจะคาดไม่ถึงที่สิบปีต่อมา ในตอนที่อีกก้าวเดียวเทพ
สงครามก็จะสามารถละทิ้งทางโลกได้แล้ว อีกแค่ไม่กี่จิตใจก็จะ
สามารถกลับคืนสู่แดนสวรรค์ได้แล้ว เขากลับเปลี่ยนใจ...กลายเป็น
ถูกธาตุไฟเข้าแทรก วิญญาณแตกดับในที่สุด

ทุกวันนี้เพียอิงยังนึกเสียใจไม่หาย เขาตัดพ้อต่อสวรรค์ทุกคืน
วัน ทั้งที่ส่งเขามายังแดนมนุษย์เพื่อให้ตามหาเทพสงคราม เพื่อให้
นำทางเขากลับสู่หนทางแห่งการบรรลุ ทว่าแม้แต่กายเนื้อกลับไม่
ยอมให้มาด้วย

มีเพียงวิญญาณล่องลอยตามกระแสลม กับน้ำเสียงแผ่วเบา
ที่ต่อให้พยายามตะโกนสุดเสียงเพียงใด ก็ไม่อาจมีผู้ได้ยินแม้เพียง
ครั้งคำ การสังสัตว์เพื่อกระทำอะไรบางอย่าง หรือฝืนใช้พลังแสดง
อิทธิฤทธิ์เหนือธรรมชาติ อย่างการทำให้แก้วน้ำขยับ เหล่านี้ล้วน
เป็นสิ่งที่เพียอิงสามารถทำได้มากที่สุดแล้ว

แต่ก็ยังไม่เพียงพอที่จะทำให้เทพสงครามสามารถกลับแดน
สวรรค์ได้อยู่ดี

“เฮ้อ...” เพียอิงใช้มือสองข้างเท้าขอบอ่างไม้ ฝ้ามองใบหน้า
เรียบนิ่งกับดวงตาปิดพริ้มคู้มนั้นของเจิ้งหลิวหยางเงียบๆ “ถ้าข้า

สามารถสื่อสารกับท่านได้บ้างสักนิดก็คงดี หากชาตินี้ข้าสามารถทำภารกิจที่สวรรค์มอบหมายให้ได้...คงดีไม่น้อยเลย”

เงิงหลิวหยางยังคงหลับตาพริ้ม ลมหายใจเข้าออกผ่อนยาว สม่ำเสมอ แขน้ำอยู่ในอ่างไม้เช่นนั้นไม่ขยับตัว

“จริง ๆ นะ ครึ่งนั้นที่ข้าสิงอยู่ในร่างสุนัขขรา มากที่สุดก็ทำได้ เพียงแค่คาบตำราเรียนไปให้ท่าน” ไม่พูดเปล่า เพื่อยังยัทำท่าทางคาบตำราเล่มหนาไว้ในปาก แม้จะรู้ว่าอีกฝ่ายมองไม่เห็น ทั้งยังไม่ได้ยินก็ตามที

ตอนที่ยังอยู่แดนสวรรค์ คิดว่าตนเองคงไม่มีทางกลายเป็นวิญญาณเร่ร่อนไร้แก่นสาร อีกทั้งในสวรรค์ชั้นเก้าฟ้า เมื่อเทพเซียนดับขันธแล้ว ล้วนคืนสู่ธารดาราแห่งจักรวาล แม้เพียงแก่นวิญญาณย่อมไม่มีหลงเหลือ

ดังนั้นเพื่อยังจึงไม่เคยตั้งใจศึกษาเล่าเรียนเรื่องของวิญญาณในโลกมนุษย์เลย รู้เพียงว่าวิญญาณของคนที่ตายไปแล้วนั้นมีอยู่สองประเภท ประเภทแรกคือเมื่อตายแล้ววิญญาณจะเดินทางไปยังปรโลก ประเภทที่สองคือวิญญาณยังมีห่วง หวงแหวนครอบครวคนรักที่ดี แค้นฝังหุ่นสลักจิตก็ช่าง วิญญาณเหล่านี้ล้วนยังคงวนเวียนอยู่ในโลกมนุษย์ ไม่ยินยอมจากไปไหน ส่วนความรู้ที่นอกเหนือจากนั้นเพื่อยังก็ไม่ทราบอีกแล้ว

ภายหลังถูกส่งมายังแดนมนุษย์ ภูตดอกไม้ได้ลองเข้าไปสิงในร่างของสัตว์น้อยใหญ่อยู่บ้าง ทั้งสุนัขข้างถนน แมวมีเจ้าของ นกน้อยในกรงเหล็ก กระรอกบนต้นไม้ ทั้งหมดเหล่านั้นล้วนไม่ได้รับผลกระทบจากวิญญาณแฝงอย่างเพื่อยังเลยแม้แต่น้อย

ทว่ามิอยู่ครั้งหนึ่งหลังจากที่เพื่อยังได้สิงร่างของชายผู้หนึ่ง เพื่อไปช่วยเทพสงครามที่เกือบจะได้รับอันตรายถึงชีวิต หลังจาก

เหตุการณ์นั้นเพยอิงจึงได้รู้ว่า หากวิญญาณเจกเช่นเขาสิงในร่างของมนุษย์ จะทำให้มนุษย์ผู้นั้นมีอายุขัยสั้นลงเป็นอย่างมาก

อาการที่เห็นได้ชัดคือคนผู้นั้นจะมีสีหน้าดำคล้ำ ใบตาสีดำโปรวกับไม่มีดวงตา ใบหน้าชูปบอบจนมองเห็นเค้าโครงได้ชัดยิ่ง อีกทั้งร่างกายอ่อนแอลงเป็นอย่างมาก

เพยอิงทอดถอนใจอีกครั้ง ก่อนจะเอ่ยออกมา “บนโลกใบนี้ไม่มีสัตว์ที่สามารถพูดภาษาคนได้บ้างเลยหรือนะ”

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงของใครบางคนดังขึ้น

“หากโลกมนุษย์มีสัตว์เช่นนั้นจริง จะแตกต่างอะไรจากแดนมารและปีศาจของข้าเล่า”

ภูตดอกไม้หันขวับมองไปตามต้นกำเนิดเสียงนั้น เห็นวิญญาณปีศาจขาวกำลังขดเลื้อยไปมารวดเร็วยิ่งนัก พริบตาเดียวก็ผลุบหายเข้าไปหลบอยู่ด้านหลังตู้ไม้โบราณเสียแล้ว

“ไปเซ่อ เจ้าเจียบไปเลย”

เจ้าขาวตัวแสบพลันส่งเสียงตอบ “ข้าพูดเรื่องจริงทั้งนั้น ในแดนมนุษย์แห่งนี้ข้ายังไม่เคยเห็นสัตว์ชนิดใดพูดภาษามนุษย์ได้เลยสักครา เจ้าก็อย่าคิดอะไรเพื่อเจื่อนัก เอาเวลาไปตามหาสัตว์ประหลาดๆ เช่นนั้น มีผู้ไปสิงร่างมนุษย์เลยไม่ดีกว่าหรือ”

เพยอิงจิปากอย่างขัดใจ “ข้าก็เคยบอกเจ้าแล้วอย่างไรเล่าว่าไม่ได้ หากวิญญาณอย่างพวกเราเข้าสิงร่างของมนุษย์ ก็จะทำให้อายุขัยของมนุษย์ผู้นั้นสั้นลง ข้าไม่ทำอะไรเช่นนั้นเด็ดขาด”

“โอ้ๆ เจ้าผีดอกไม้ผู้นี้ เจ้าคิดว่าตนเองเป็นใคร นับเป็นเทพเซียนคุณธรรมสูงส่งได้หรือ” ไปเซ่อพูดจาถากถางเบาๆ “ได้ยินว่าเจ้าเสียเวลาตามหาเขาผู้นี้มากี่ปีนะ ยี่สิบปีใช่หรือไม่ หากนุระผู้นี้เป็นสตรีก็เลย้วยออกเรือนมาแล้ว ยิ่งไม่ต้องพูดเรื่องการปลุกเส้น

ลมปราณ หดหนทาง...หดหนทางแล้ว”

“เจ้า!” เพ่ยอิงชี้นิ้วไปทางตู้ไม้โบราณ เห็นเพียงหางสีขาวยาวเรียวของไป๋เซ่อที่โผล่พ้นออกมา เขาคิดจะต่อว่าอีกฝ่ายที่พูดแทงใจดำ แต่สุดท้ายก็เอ่ยคำใดไม่ออก “เจ้ามันเป็นงูปากร้าย!”

“ฮะ!” ไป๋เซ่อชะโงกหน้าออกมาจากช่องว่างระหว่างตู้ไม้ใบหน้าเรียวเล็กขาวสะอาด ดวงตากลมสีแดงเล็กเท่าเมล็ดถั่วเขียว ลั่นสองแฉกแลบแปลปๆ น่าเอ็นดู “เจ้าต้องขอบคุณข้าสิถึงจะถูก! หากมิใช่เพราะข้า เจ้าคงกลายเป็นผีสถิพื้นเพือน นิ่งพูดคนเดียวทั้งวันทั้งคืนแล้ว”

ได้ยินแบบนั้น เพ่ยอิงก็ถึงกับทำอะไรไม่ถูก นึกถึงตนเองตอนที่พรวดพราดนั้นนี้อยู่ข้างเชิงหลิวหยาง โดยที่อีกฝ่ายไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบอะไรเลย นึกถึงตนเองที่รู้ทั้งรู้ว่าไม่มีผู้ใดให้พุดคุยด้วย แต่ก็ยังเลือกที่จะพุดอะไรเรื่อยเปื่อย คิดอะไรก็เอ่ยออกมา มีคนฟังก็ดีไม่มีก็ช่าง อย่างน้อยๆ ก็ขอแค่ได้ระบายความอัดอั้นนั้นออกมาเท่านั้น

เมื่อไม่เห็นว่าจะเพ่ยอิงจะตอบโต้อะไร ไป๋เซ่อก็ยังถากถาง “ทำไม ไม่กล้าเถียงข้าหรือ”

“ฮะ...ข้า” เพ่ยอิงอีกอึก อ้าปากพะงาบๆ “มิใช่ข้าไม่กล้าเถียง ข้าแค่ไม่อยากเถียงกับเจ้า ทะเลาะกับงูปากร้ายเช่นเจ้ามีประโยชน์อันใดกัน”

ไป๋เซ่อแค้นเสียงเยาะหยัน ก่อนจะเอ่ยต่อ “แต่พุดก็พุดเถอะ เจ้าเฝ้าติดตามบุรุษผู้นี้ทุกฝีก้าวก็แล้วไป แต่นี่ถึงขั้นต้องตามเข้ามาเฝ้าเขาอาบน้ำด้วยหรือ เรื่องเช่นนี้รู้ถึงไหนอายุถึงนั้น”

ภูตดอกไม้วัยโหลไม่ใส่ใจ “เดิมทีข้าก็มิใช่พวกคิดเล็กคิดน้อยอยู่แล้ว อีกอย่าง...ทั้งข้าและเขาต่างก็เป็นบุรุษด้วยกันทั้งคู่ มิเรื่อง

อะไรน่าอาย แล้วอีกอย่าง...ข้าก็แค่นั่งมองหน้าเขาเท่านั้น มิได้มอง
ส่วนอื่นของเขาสักหน่อย อีกทั้งเขาก็มองไม่เห็นข้าด้วย ดังนั้นเขา
ไม่รู้หรือว่ามีข้านั่งอยู่ตรงนี้”

“ได้ๆ เจ้าไม่อาย แต่ข้าอาย” ไปเช่เอวว่า “ดูสภาพเจ้าสิ นั่งเฝ้า
เขาอยู่ข้างอ่างไม้ นี่หากข้าไม่รู้ว่าเป็นบุรุษ ข้าคงหลงคิดว่าเจ้า
เป็นวิญญาณภรรยาตามหึงหวงสามี”

ความจริงที่เพยอิงต้องตามเข้ามาเฝ้าเจิงหลิวหยางถึงข้างอ่าง
น้ำแช่ตัวเช่นนี้ นั่นก็เพราะเทพสงครามในชาตินี้แตกต่างจากชาติ
ก่อนๆ

ทั้งที่ไม่เคยฝึกวิชา เส้นลมปราณมิได้ถูกกระตุ้น แก่นวิญญาณ
เทพถูกฝึก ทว่าทั่วร่างกลับมีกลิ่นอายของพลังเทพลั่นทะลักออก
มาไม่ขาดสาย

มนุษย์ที่มีกลิ่นอายของปราณมากมาย แต่กลับไร้วิชาอาคม
ใช้ปกป้อง ไร้วรยุทธ์ใช้ป้องกันเช่นนี้ สำหรับพวกปีศาจและมารแล้ว
การจะจับตัวเจิงหลิวหยางไปดูวิญญาณขับพลังปราณเพื่อฝึกปรือ
วิชานั้น ง่ายยิ่งกว่าผายลมเสียอีก

“ใครใช้ให้แก่นวิญญาณเทพของเขาแข็งแกร่งเพียงนี้เล่า...”
เพยอิงพึมพำ

ในขณะที่เพยอิงกำลังได้เถียงกับไปเช่เอวอยู่นั้น คนในอ่างไม้ก็
เริ่มเคลื่อนไหวขึ้นมาบ้างแล้ว หลังจากที่นั่งนิ่งเหมือนรูปปั้นหินมา
เกือบครึ่งชั่วยาม⁵

เจิงหลิวหยางขยับแผ่นหลังที่เดิมทีเอนพิงขอบอ่างไม้ ค่อยๆ
หยัดกายลุกขึ้นยืนเต็มความสูง เขาเดินตรงไปหยิบเสื้อผ้าที่วางพาด

⁵ 1 ชั่วยาม เทียบเท่ากับ 2 ชั่วโมง เพราะฉะนั้นครึ่งชั่วยามจึงเท่ากับ 1 ชั่วโมง

อยู่บนฉากกันกระดาดขึ้นมาสวม

เพยอิงเฝ้ามองการกระทำนั้นอย่างไม่ละสายตา ไม่รู้เพราะเหตุใดทั้งที่มิใช่ครั้งแรกที่ได้เห็นแผ่นหลังแข็งตึงด้วยมัดกล้ามเนื้อของคนตรงหน้า ทั้งที่ตนเองก็เป็นบุรุษเฉกเช่นเดียวกัน และทั้งที่เขาเป็นเพียงแค่วิญญาณดวงหนึ่ง เลือดเนื้อหัวใจย่อมไม่มี

แต่ทำไมกัน...เพยอิงถึงได้รู้สึกจุกจิกที่ตรงหน้าอก ตำแหน่งบริเวณใกล้เคียงกับหัวใจ เหมือนกับตัวเองยังมีชีวิตอยู่อย่างไรวงอย่างนั้น

“เก็บอาการหน่อยเจ้าหนุ่มน้อย” ไปเช่อว่า “จ้องบุรุษตาไม่กะพริบเช่นนี้ หากผู้ใดเห็นเข้าจะหาว่าเจ้าเป็นพวกตัดแขนเสื้อ⁶ เอาได้”

เพยอิงพลันได้สติกลับมา เขากะพริบตาถี่ๆ “เจ้าอย่าพูดอะไรที่ชั่ว ชะ...ข้าไม่ได้มองตาไม่กะพริบเสียหน่อย”

“เฮอะ” ไปเช่อแค้นเสียงเยาะ “ไม่เพียงตาไม่กะพริบ แม้แต่น้ำลายก็แทบจะหยดออกมาอยู่แล้ว เจ้าผีดอกไม้นี้ไม่รู้จักสำรวมเลยสักนิด”

เพยอิงยกมือสองข้างขึ้นเช็ดมุมปากด้วยความลึ้มตัว ก่อนจะนึกขึ้นได้ว่าเขาจะมีน้ำลายได้อย่างไร ภูตดอกไม้หันขวับพร้อมขึ้นนิ้วไล่ดวงตาเล็กๆ ของไปเช่อ สบถใส่อีกฝ่ายคำโต “ไปเช่อ! เจ้ารู้อายุสั้น! ข้าตายกลายเป็นผี จะมีน้ำลายได้อย่างไรกัน!”

งูขาวโคลงศีรษะขึ้นลง “ถึงเจ้าจะไม่ค่อยฉลาดอยู่สักหน่อย แต่ก็นับว่ามีได้ใจเฮลา”

“เจ้า! เจ้าว่าข้าไม่ฉลาดหรือ” เพยอิงไวววาย หยัดกายลุกขึ้น

⁶ คำที่ใช้เรียกบุรุษที่มีรสนิยมรักชอบบุรุษด้วยกัน

จากพื้นไม้ที่ต้นล้มผสถึงความเย็นเฉียบของมันไม่ได้ ภูตดอกไม้
ทะยานกายกลางอากาศ ถลาไปหยุดอยู่ตรงหน้าไปเชื่อ

ไปเชื่อเปื้อนหน้าหนีไปทางอื่น กล่าวอย่างเอือมระอา “ข้า
บอกว่าเจ้าไม่ฉลาด มิได้ด่าว่าโง่เสียหน่อย ไยจึงต้องโกรธเช่นนั้น
ด้วย”

“แล้วมันต่างกันหรือไร! ไม่ฉลาดกับโง่ เจ้าเพียงแค่เลือกคำ
พูดให้สวาทหูเท่านั้น แท้จริงแล้วความหมายมันก็เหมือนกันอยู่ดี”

“เอ๊ะ! เจ้าผีดอกไม้นี้ ข้าบอกว่าเจ้าฉลาดน้อยก็คือฉลาดน้อย
ไม่ได้บอกว่าเจ้าโง่ เจ้ามักคิดไปเองคนเดียวแบบนี้ตลอดเลยหรือ”

“เจ้ายังจะกล้าเถียงข้าอีก...”

“เจ้านั่นแหละ...”

ในระหว่างที่วิญญูณภูตดอกไม้กับวิญญูณปีศาจขาวกำลัง
ถกเถียงกันอยู่นั้น เฉิงหลิวหยางที่แต่งตัวเสร็จเรียบร้อยแล้วเดินจากไป
ไกลแล้ว

4

สัตว์เลี้ยวตัวใหม่แห่งบ้านสกุลเจิง

วันนี้คฤหาสน์สกุลเจิงคึกคักยิ่งนัก เนื่องจากเจิงซือเพ่ง กลับมาจากต่างเมือง หอบเอาข้าวของมากมายมาฝากฟูเหรินและ บุตรชายบุตรสาวทั้งสาม

ขณะนี้ภายในเรือนรับรอง ครอบครัวอยู่กันพร้อมหน้า งาน เลี้ยงขนาดเล็กจัดขึ้นเพื่อต้อนรับการกลับมาของผู้นำตระกูล อาหาร ถูกจัดวางเต็มลานโຕะทั้งคาวหวาน พร้อมด้วยสุราภูัจึงซึ่งใช้น้ำ บริสุทธิ์จากบ่อน้ำโบราณมากล้น รสชาติหวานราวกับน้ำผึ้ง ทั้งยังมี กลิ่นหอมตราตรึงใจ

เสียงหัวเราะเฮฮาบ่งบอกว่าทุกคนต่างปีติยินดีต่อการกลับมา ของผู้นำตระกูลเจิง แม้กระทั่งพวกป่าวรับใช้ก็ยังพลอหลุดยิ้มออกมา ไม่ได้

ทว่าขณะที่คฤหาสน์สกุลเจิงปกคลุมด้วยความสุข กลับมีเพียง เพยอิงที่นั่งกอดเข่าเหงาหงอยอยู่ตรงมุมหนึ่งของเรือนรับรอง

ไม่ใช่จิดจนาที่เห็นพวกมนุษย์ตรงหน้ากำลังสนุกครื้นเครง ทั้ง

มิใช่เพราะตนเองไม่สามารถเข้าไปร่วมวงสนทนากับพวกเขาได้

แต่เป็นอาหารบนโต๊ะพวกนั้นต่างหาก!

ช่าง ๆ กันมีไปเชื่อนอนขดตัวเป็นก้อนเหมือนม้วนเชือกที่ถูก
รวบเก็บอย่างเรียบร้อย เวลาผ่านไปอีกพักใหญ่ เมื่อไม่เห็นว่เพยอิง
จะเพ้อเจ้ออะไรเหมือนอย่างเคยจึงรู้สึกแปลกใจ ลืมตาตื่นขึ้นแล้ว
เอ่ยถาม

“เจ้าเป็นอะไร”

“ข้าหิว”

“หิวหรือ”

“หิว”

“เจ้าจะหิวได้อย่างไร เจ้าเป็นผี”

“...” เพยอิงกะพริบตาปริบ ๆ เป็นอีกครั้งที่เขาลืมตัวว่าตนเอง
มิใช่ภูตดอกไม้นั้นแดนธรรมาภพอีกแล้ว “ข้า...อาหารเหล่านั้หน้าตา
น่ากินยิ่งนัก ข้าอยากกิน”

ไปเช่ชูคอขึ้น หันมองอาหารเต็มโต๊ะสลับกับสหายภูต
ดอกไม้ที่นั่งอยู่ข้าง ๆ “ข้าว่าเจ้ากินอาหารในแดนมนุษย์จนเคยตัว
แล้ว”

เพยอิงเถียงกลับทันควัน “เคยตัวที่ได้ ตอนอยู่บนสวรรค์ชั้น
เก้วฟ้า ข้าก็ยั้ต้องกินต้องดื่ม”

ไม่พูดเปล่า ภูตดอกไม้ยังขยับตัวคลานตรงไปยังโต๊ะอาหาร
เฝ้ามองปลาผัดเปรี้ยวหวานด้วยดวงตาเป็นประกาย

ถ้าหากว่าตอนนี้มือยังสัมผัสจับสิ่งของได้ ถ้าหากว่ากระเพาะ
ยังมีน้ำย่อยหลงเหลืออยู่บ้าง ปลาผัดเปรี้ยวหวานตัวนี้คงมีพันถูก
หย่อนลงท้องเพยอิงเป็นแน่

ที่โต๊ะอาหาร เฉิงสีอนั่งอยู่ตรงตำแหน่งประธาน กำลังดื่มสุรา

ภูจึงอย่างสำราญยิ่ง “ฮา ๆ ดี ๆ ซักกลับมาครั้งนี้ ครอบครัวอยู่พร้อมหน้า ไม่มีอะไรดีไปกว่านี้แล้ว”

“ท่านพี่ ดื่มอีกสักจอก” เสียงหวานเพราะพรังนี้เป็นของเจิงฟูเหรินที่นั่งอยู่ฝั่งซ้ายมือของผู้เป็นสามี นางหยิบไหสุราขึ้นประคองด้วยสองมือ ก่อนจะค่อย ๆ รินของเหลวสีใสกลืนหอมใส่จอกสีขาว เคลือบให้อีกฝ่าย “สามสี่เดือนที่ท่านพี่ไม่อยู่ ที่นี่ก็เงียบเหงาลงมาก”

เจิงสือยกสุราขึ้นดื่มหนึ่งอีก “ฟูเหรินพูดเกินไปแล้ว ข้าไม่อยู่ แต่ก็ยังมีลูก ๆ อยู่กับเจ้าอีกตั้งสามคน ไหนเลยคาดหวังว่าสกุลเจิงจะเงียบเหงาได้กัน”

แม้เจิงฟูเหรินจะอายุไม่น้อยแล้ว แต่ก็ยังนับว่าเป็นหญิงสาวที่สะสวยยิ่งนัก รูปร่างสะอิดสะเอ้งเพรียวบาง ผิวพรรณผุดผ่องกระจ่างใส ไม่แปลกใจเลยหากเจิงสือจะรักแม่นางผู้นี้หัวปักหัวปำ ยึดปิ๋มมานี้มีเพียงนางเป็นภรรยาเอก ทั้งยังไม่มีอนุมาค้อยแก่งแย่งชิงดี

“หยางเอ๋อร์⁷ มินิสัยสุขุมรักสงบ ชุนเอ๋อร์กี้ชอบเที่ยวเตร่ ดวงอาทิตย์ไม่ลับขอบฟ้า ท้องไม่หิวโซ ย่อมไม่กลับคฤหาสน์” เจิงฟูเหรินเอื่อยยิ้ม ๆ พลังกวาดตามองบุตรชายทั้งสองที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามโต๊ะอาหาร ก่อนจะหันไปลูบแผ่นหลังของบุตรสาวที่นั่งอยู่ข้างกาย “หากไม่มีริ้วเอ๋อร์ เกรงว่าใจข้าคงห่อเหี่ยวไปแล้ว”

เจิงร่วอั้นบุตรสาวเพียงคนเดียวของสกุลเจิง น้องเล็กสุดในสามคนพื่อน้องवादยิ้มสดใส “ท่านแม่กล่าวเกินไปแล้ว พี่ใหญ่รักสงบ อารมณ์สุนทรีย์ พี่รองชอบท่องเที่ยวโลกรว้าง ท่านพี่ทั้งสองล้วนมีข้อดี

⁷ เอ๋อร์ (JL) แปลว่า เด็ก ส่วนใหญ่จะใส่ไว้ท้ายชื่อ โดยมากพ่อแม่จะใช้เรียกลูก หรือผู้อาวุโสเรียกเด็ก ๆ

แตกต่างกัน ร็วเออร์นิสัยธรรมดา ไร้ความสามารถ คอยปรนนิบัติข้างกายท่านแม่ก็สมควรแล้ว”

“ร็วเออร์ เจ้าอย่าได้ดูแลตนเองเช่นนั้น ต่อให้เป็นสตรีแล้วอย่างไร หากชอบแต่งกลอนเขียนกวีหรือท่องโลกกว้างเหมือนพี่ชาย เจ้าก็ทำเถิด หากวันหนึ่งวันใดแต่งงานไป เท่ากับเจ้าเอาชีวิตครึ่งหนึ่งผูกกับสามี ไม่อาจมีอิสระเช่นตอนที่อยู่บ้านเรา” เจิงสือเอ่ยกับบุตรสาว

เจิงร็วอี้มิได้ตอบสิ่งใดต่อผู้เป็นบิดา เพียงแค่หันไปยิ้มแ้มกับมารดาที่นั่งอยู่ข้างๆ เท่านั้น

“จริงสิ” เจิงสือพิมพ์่า ก่อนจะสะบัดแขนเสื้อกว้างเรียกให้คนยกของบางอย่างเข้ามา “หยางเออร์”

เจิงหลิวหยางวางตะเกียบในมือลง ขานรับเสียงทุ้มราบเรียบ “ขอรับท่านพ่อ”

“เจ้าดู ไข่สิ่งนี้หรือไม่ที่เจ้าส่งจดหมายไปบอกข้าให้ช่วยตามหา”

พอสิ้นเสียง ทุกสายตาก็หันมองไปทางประตูที่เปิดกว้าง เห็นปาวรับใช้หัวกรงนกเดินเข้ามา ภายในกรงเหล็กนั้นมีคนน้อยสี่คน สดใสตัวหนึ่ง ตรงช่วงคางถึงหน้าท้องของมันเป็นสีเหลือง ส่วนหัวเรื้อยลงมาถึงปลายหางเป็นสีน้ำเงินเข้ม

“อะ! นั่น!” เจิงซุนบุตรชายคนรองร้องลั่น ตื่นตะลึงกับนกน้อยในกรง “นกอิงอู่^๘ มีไข่หรือ”

เจิงหลิวหยางหันมองผู้เป็นบิดาอีกครั้งด้วยท่วงท่าสง่างาม สองมือยกขึ้นประสานเคารพอีกฝ่าย “ขอบคุณท่านพ่อ”

^๘ นกแก้ว

“ท่านพ่อไม่ยุติธรรมเลย” เฉิงซุนท้วงขึ้น “ท่านให้นกอิงอยู่ราคาแพงเช่นนี้แก่พี่ใหญ่ได้ แล้วเหตุใดจึงให้ภาพวาดของอาจารย์เงินแก่ลูกไม่ได้เล่า”

ผู้เป็นบิดากระตุกยืม “พี่ชายเจ้าฉลาดหลักแหลม อายุสิบห้าปีก็สำเร็จการศึกษาจากสำนักบัณฑิตแล้ว แล้วเจ้าเล่า ทั้งเกียจคร้านไม่เอาการเอางาน ดูแลสกุลเงินให้ข้าก็ไม่ได้ ไม่เอาไหนเช่นนี้ ยิ่งกล้าร้องขอรางวัลจากข้า เจ้าฝันอยู่หรือ”

“ท่านพ่อ!”

เฉิงสือคร้านจะสนใจบุตรชายคนนี้แล้ว หันกลับไปเอ่ยกับเฉิงหลิวหยางอีกครั้ง “ได้ยินว่านกอิงอยู่นี้ นอกจากจะหายากแล้ว หากได้รับการฝึกสอนดี ๆ ยังสามารถพูดภาษาคนได้” พูดมาถึงตรงนี้ เฉิงสือก็อึกอักเล็กน้อย “หยางเออร์ คงไม่ใช่...ไม่ใช่เจ้า”

เฉิงหลิวหยางรู้ทันความคิดของผู้เป็นพ่อ รีบเอ่ยปฏิเสธ “ย่อมไม่ใช่เช่นนั้น”

“อะไร!” เฉิงร่วอ้อไม่เข้าใจความหมาย ถามขึ้นทันควัน “ท่านพ่อ พี่ใหญ่เป็นอะไรหรือ”

เฉิงซุนกลั้นน้ำจนหน้าดำหน้าแดง บอกน้องสาวอย่างสุดจะกลั้น “ท่านพ่อ...ฮ่า ๆ...ท่านพ่อคิดว่าพี่ใหญ่ไม่คบค้าสมาคมกับผู้อื่นมานานปี คงไม่รู้วิธีผูกมิตรกับใคร ดังนั้นจึง...จึงคิดจะเลี้ยงนกอิงอยู่ตัวนี้ไว้พูดคุยกุศลยาเหา”

เฉิงหลิวหยางหลุบตาลง ไม่ยอมรับแต่ก็ไม่ปฏิเสธว่าสิ่งที่น้องชายพูดนั้นคือเรื่องจริง เดือดร้อนให้เฉิงฟู่เหรินผู้เป็นมารดาต้องออกหน้าแก้ต่างให้

“เรือนของหยางเออร์เจียบส่งดียิ่งนัก อีกอย่าง...เสียขิงก็ตายไปนานแล้ว แม่เองก็กำลังคิดว่าจะหาสัตว์เลี้ยงตัวใหม่มาให้เลี้ยงดู

คล้ายเหงา ใครจะไปคิดว่ายังไม่ทันได้เอ่ยถามว่าอยากเลี้ยงอะไร ลูกคนนี้ก็จัดแจงหาสัตว์เลี้ยงได้แล้ว”

เจิงหลิวหยางยังไม่ทันเอ่ยอะไร อยู่ดี ๆ นกอิงอยู่ที่อยู่ในกรงก็ พลันส่งเสียงร้องลั่น

“ยะ...หยางง”

“อะ...นั่น! นกอิงตัวนี้เรียกชื่อพี่ใหญ่หรือ” เจิงร่วอ้อถามด้วยความสงสัยระคนหวาดกลัว

นกอิงอยู่นั้นเป็นสัตว์เลี้ยงที่มีราคาสูงมาก ไม่เพียงเพราะมันเป็นสัตว์หายาก อีกทั้งยังมีสีสันสดใสสวยงามโดดเด่น แต่เพราะมันสามารถเลียนแบบภาษาพูดของมนุษย์ได้ ดังนั้นอย่าว่าแต่คนธรรมดาเลย แม้แต่ในจวนขุนนางสกุลใหญ่ก็ยังยากที่จะมีคนกอิงอยู่เป็นสัตว์เลี้ยง

เจิงสือยกจอกสุราในมือขึ้นดื่ม ของเหลวรสชาติหวานล้ำไหลผ่านลงคอจนหมด จึงค่อยหันไปเอ่ยกับบุตรชายคนโต “นกอิงตัวนี้นั้ฉลาดยิ่งนัก ดูท่าเจ้าคงมีต้องลงแรงสอนให้มันพูดแล้ว”

เจิงหลิวหยางมิได้เอ่ยสิ่งใด เพียงพยักหน้ารับเบา ๆ ก่อนจะทำเอื้อมมือรับกรงนกมาจากบ่าวรับใช้

“พี่ใหญ่ ท่านจะทำอะไร” เจิงซุนทักขึ้นเมื่อเห็นว่าพี่ใหญ่ของตนกำลังใช้มืออีกข้างจับที่ประตูกรงนก “ท่านจะปล่อยมันออกมาอย่างนั้นหรือ”

“แม้นกตัวนี้จะฉลาด แต่ข้าไม่คิดว่ามันจะเื่องถึงขั้นที่จะไม่บินหนีหรือกะ” เจิงสือค้ำขึ้น “ทางที่ดีควรฝึกมันให้คุ้นชินกับเจ้าเสียก่อน”

เจิงหลิวหยางชะงักการกระทำครู่หนึ่ง เพียงแต่มือข้างที่จับประตูกรงนกไว้ก็ได้ชักกลับมา ดวงตาหงส์เฉียบคมว่างเปล่าราวกับ

ไร้ความรู้สึก เขารอให้ผู้เป็นพ่อเอ่ยจนจบเสียก่อนถึงค่อยตอบอีก ฝ่ายกลับไป “จะไม่หนีขอรับ”

แน่นอนว่านกอิงอยู่น้อยย่อมไม่มีทางบินหนีไปไหน นั่นเพราะขณะนี้มันได้ถูกเพยอิงยึดครองร่างเรียบร้อยแล้ว!

“หยางง”

เพยอิงพยายามออกเสียงเรียกชื่อคนตรงหน้า แต่นกน้อยตัวนี้ไม่เคยได้รับการฝึกให้พูดภาษามนุษย์มาก่อน การออกเสียงจึงเป็นไปได้อย่างยืงัก

เจิงหลิวหยางมองดวงตาเล็ก ๆ ของนกอิงอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะค่อย ๆ ดึงเหล็กขัดประตูกรงออก จากนั้นยื่นมือหนาเข้าไปด้านในอย่างช้า ๆ “มาสิ”

นกน้อยมองฝ่ามือใหญ่สลับกับใบหน้าหล่อเหลาของเทพสงครามแห่งแดนสวรรค์ เดียวกันลงเดียวกันยืนอยู่หลายครา ในที่สุดมันก็กระโดดลงจากคอกไม้ เปลี่ยนมาเกาะอยู่บนหลังฝ่ามือของเจิงหลิวหยางแทน

“เซียน หยาง...เซียน” เพยอิงเค้นเสียงสุดความสามารถ โดยที่ไม่ใกล้ไม่ไกลกันก็มีเสียงหัวเราะคิกคักของไป๋เซ่อดังไม่ขาดสาย

“มันพูดอะไรนะ” เจิงร่วอ้อถาม พลางมองหน้าพี่ชาย

เมื่อไม่เห็นว่่าพี่ใหญ่จะตอบอะไร เจิงซุนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ จึงช่วยตอบให้ “คงหมายถึงเหล่าผู้บำเพ็ญเพียร ฝึกฝนดบะ เหาะเหินเดินอากาศ อะไรเทือกนั้นกระมัง”

เดิมทีเจิงร่วอ้อมีนิสัยร่าเริง สนใจใคร่รู้ ยิงได้ยินที่พี่รองเอ่ยเช่นนั้น นางก็ยิ่งอยากรู้อยากเห็นเข้าไปใหญ่ “สิ่งใดคือผู้บำเพ็ญเพียรหรือพี่รอง”

“ผู้บำเพ็ญเพียรก็คือผู้ที่ฝึกฝนวิชายุทธ์ สังสมดบะให้แก่กล้า

เพื่อที่จะได้บรรลุกลายเป็นเซียนอยู่บนสวรรค์” เจิงซุนกล่าวด้วยความภูมิใจ รวากับว่าเรื่องที่ตนเองพูดอยู่นั้นเป็นสิ่งที่น้อยคนนักจะรู้ “แต่คนพวกนั้นไม่ชอบข้องแวะกับเรื่องทางโลก น้องสาวของพี่ไม่รู้ก็ไม่แปลกอะไร”

“นกกิ่งอยู่พูดเช่นนั้น มิใช่ว่ามันอยากให้หยางเอ๋อร์ของเราผันตัวไปเป็นผู้ฝึกตน กลายเป็นเซียนใช่หรือไม่” เจิงฟูเหรินว่า

เจิงสือรินสุรางค์จึงลงในจอกของตนเองพลางพูด “เป็นไปไม่ได้หรอก ได้ยินว่าพวกนักพรตนั้นจะเริ่มฝึกฝนตั้งแต่อายุยังน้อย เส้นลมปราณพวกนั้นจะเปิดได้ง่ายกว่า ตอนนี้หยางเอ๋อร์ก็อายุปาเข้าไปยี่สิบเอ็ดแล้ว ต่อให้อยากฝึกวิชายุทธ์ อยากเป็นผู้บำเพ็ญเพียรจริง ก็เป็นการยากที่จะฝึกฝนแล้ว”

ในขณะที่วงสนทนาดำเนินไปเรื่อย ๆ มีเพียงเจิงหลิวหยางที่ยังคงนั่งหลังเหยียดตรงสง่างาม ใบหน้าราบเรียบราวกับภูเขาน้ำแข็ง แห่ค้ำไว้ สุขหรือทุกข์ล้วนไม่ปรากฏให้ผู้ใดเห็น ในดวงตาส่องประกาย ไม่มีแม้แต่เศษเสี้ยวความคิดของเขา

ไม่มีผู้ใดรู้ว่าขณะนี้เจิงหลิวหยางกำลังคิดสิ่งใดอยู่ อีกทั้งไม่มีผู้ใดใส่ใจจะถาม ทั้งบิดามารดา น้องชาย และน้องสาว ต่างก็รู้ว่าบุตรชายคนโตของสกุลเจิงผู้นี้ วาจานักดังทองพันชั่ง หากมิใช่เรื่องจำเป็นจริง ๆ เขาย่อมไม่ยอมพูด

เพื่อยิ่งในร่างนกกิ่งอยู่น้อยเกาะอยู่บนหลังฝ่ามือใหญ่ เขาเอียงคอเล็กน้อยเพราะคิดว่าหากทำเช่นนี้แล้วจะทำให้อีกฝ่ายรู้สึกเอ็นดูตนเองได้ ดวงตาเล็กกะพริบปริบ ๆ “หยาง...เซียน...”

ท่านบำเพ็ญตนเถอะ! อายุยี่สิบเอ็ดปีแล้วอย่างไร เส้นลมปราณเปิดยากแล้วอย่างไร มีข้าอยู่ย่อมต้องทำให้ท่านบรรลุได้แน่นอน! เพื่อยิ่งร้องตะโกนในใจ

เจิ้งหลิวหยางพ่อนลมหายใจยาวผะแผ่ว ริมฝีปากเอบอ้ม
เผยอ้าขึ้นเล็กน้อย น้ำเสียงทุ้มพลันเล็ดลอดออกมา เสียงนั้น
บางเบาเหลือเกิน รวากับเขามีได้เอื่อยสัใจเลยแม้แต่น้อย
“มีได้”